

Giới thiệu Lục Tổng, Em Không Dám!

Mười năm trước, hắn đã bỏ đi mà không một lời từ biệt. Cô đứng dưới trời mưa trước cửa nhà hắn, chỉ mong hắn trở về.

Mười năm sau, hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô rồi bám dính lấy cô, rồi cuộc thì tên này muốn gì ở cô?

Đoạn trích:

"tôi cho em hai sự lựa chọn. Một là em đến đây chịu sự vuốt ve của tôi. Hai là em đứng nhìn tôi vuốt ve con đàn bà khác"

"Lục Sở anh có bản lĩnh đó" Cô tức giận nói.

"Em nói thử xem" Lục Sở Khẽ lắc Ly rượu trong tay, nhàn nhả uống một ngụm.

Tên đàn ông thói tha này có gì mà nói mà không làm được chứ? Hắn ta chính là bức người a!

Cô không bằng lòng đi về phía anh.

"Ngaoan! sẽ có thưởng" Anh cười một cái đầy gian trá, mau chóng đặt cô dưới thân. Vô liêm sỉ nói một câu "Hình như tôi chưa nói cho em biết rằng tôi chỉ hứng thú với em thôi nhỉ?"

... Con lợn nhỏ không tránh khỏi bị con hổ vồ thịt!!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Người đời nói, cô gái nhỏ có hoàn cảnh không thể khiến người khác trầm trồ, nhưng cô lại có hai lợi thế chính là khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ, khiến người người ghen tị, bên cạnh đó cô còn có bộ óc thông minh cho người ta phải ngưỡng mộ.

Người đời nói, gia tộc chàng trai kinh doanh bất động sản mấy chục năm. Truyền cho nhiều đời con cháu nối tiếp. Tập đoàn Dục Hoà từ trước đến nay không những hưng thịnh mà trên cả hưng thịnh. Có vị trí đứng đầu ngành kinh tế trong nước và vươn đến tầm quốc tế nằm trong top 50 tập đoàn giàu nhất thế giới. Con cháu của gia tộc này không những thừa hưởng sắc đẹp diên đảo chúng sinh còn thừa hưởng trí thông minh "siêu cấp". Chỉ có một nhược điểm duy nhất chính là tính phúc hắc cũng được di truyền==

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Đã lâu không gặp người tôi yêu(1)

Vạn Kiều Bá Uy là cô con gái của gia đình coi là khá giả đi. Ba mẹ cô là công nhân viên chức nhà nước. Hai người họ chỉ có một đứa con là cô, chỉ vì mẹ cô hồi trước khó sinh đến nỗi gần mất mạng nên cô rất được yêu thương chiều chuộng.

Cô có người ông nội lúc trước kinh doanh bất động sản hiện tại thì không còn nữa nhưng tiền ông gom góp được không những có thể mua một căn biệt thự lớn mà còn có thể nuôi gia đình cô sống an nhàn đến già.

Nên cô cũng như bao tiểu thư khác. Được ăn ngon mặc đẹp, được học trường tốt.

"Uy Uy! Con dậy mau, hôm nay là ngày tốt nghiệp của con mà còn muốn ôm giường sao?" Tiếng mẹ Vạn Kiều từ cửa phòng vọng vào. Nhưng ai đó không những dậy mà vẫn nằm thẳng cẳng ngủ trên giường.

Bà còn phải dự lễ tốt nghiệp sau đó còn có cuộc họp không thể chậm trễ. Mà con bé này đến giờ vẫn chưa rời giường. Thật tình, đã 20 rồi chứ còn nhỏ đâu?

"Tiểu Uy ở đây" Mạt Huyền vẫn tay gọi cô.

Từ đằng xa có nhóm đông khoảng 7-8 người nhìn về phía Bá Uy. Thì ra mọi người đã đến đông đủ.

"Huyền! Mọi người có về đến sớm nhỉ?" Cô cười hì hì vừa nói vừa chạy lại.

"Cô bé ngốc! Không có ai ngủ nướng như em đâu. Đừng đánh đồng bọn chị" Mạt Huyền nhẹ cốc đầu Bá Uy một cái.

"Cô bé ngốc, chúng ta hôm nay đã là sinh viên ra trường rồi. Sau này ắt hẳn ít liên lạc thì cũng đừng quên bà chị già này nhé" Mạt Huyền mặt giả đau đón ôm ôm Bá Uy.

"Không có không có. Em và chị nhất định phải liên lạc. Phải chung một chỗ a" Bá Uy nũng nịu dụi đầu vào ngực Mạt Huyền.

"Ai da! xem ra Tiểu Uy của chúng ta bị bà già làm hư rồi. Tiểu Uy em nhất định không được theo chiều hướng xấu Mạt Huyền tạo. Nhất định không được. Mau, mau lại đây với anh!" Trần Nam Hoa là người anh thân thiết của Bá Uy như Mạt Huyền.

Bá Uy nhẹ nhàng bỏ người Mạt Huyền ra. Chạy qua nắm lấy cánh tay của Trần Nam Hoa "Anh Nam Hoa, anh cũng nhất định không được quên em"

"Tất nhiên rồi cô bé" Trần Nam Hoa khẽ búng vào trán Bá Uy một cái. Cô khẽ nhăn mày kêu đau.

Sau đó, cầm đầu đám người này là Mạt Huyền bay lại đánh Trần Nam Hoa "Dám bắt nạt tiểu bảo bối của chúng tôi này"

"Mọi người thật thương em a" Bá Uy cảm động nhìn họ rưng rưng.

"Tiểu bảo bối của chúng ta không thương em thì thương ai? lại nói phải cảm ơn cái đầu của em quả thật thông minh hơn người nên em mới học đại học sớm. Tội chị mới gặp bảo bối em a" Thiện Tàn Nhi xoa đầu Bá Uy, nhẹ véo hai má trắng hồng kia rồi nở một nụ cười.

"Em thương mọi người lắm. Em không muốn xa mọi người đâu a"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đã lâu không gặp người tôi yêu(2)

"Tiểu Uy. Chị cùng Tàn Nhi dẫn em đi dạo phố. Hôm nay phải đi thật đã a. Coi như là cuộc chia tay với Tàn Nhi đi" Mạt Huyền vừa đi vừa kéo Bá Uy lại chiếc xe ferrari màu trắng đậu đối diện cổng trường kia.

"Chia tay? chị Tàn Nhi, chị đi đâu?" Bá Uy thắc mắc quay sang hỏi.

"Chị về thành phố G giúp baba quản lí công ty" Tàn Nhi cười gượng một cái. Cô không nỡ xa Tiểu Uy a. Cô bé hoạt bát đáng yêu như vậy thật muốn đem theo về nhà cùng nha.

"Thành phố G? xa như thế sao?" thật ra mà nói, thành phố G và thành phố cô đang ở quả thật rất xa. Thành phố G ở phía bắc, còn thành phố X của cô ở phía nam nha.

"Chị sẽ trở lại chứ?"

"Thình thoảng sẽ về thăm tiểu bảo bối của chúng ta nhé" Thiện Tàn Nhi cười một cái đầy dịu dàng.

Thật không nghĩ đến lúc phải xa hai người chị thân thương này. Mạt Huyền xinh đẹp, học tốt, gia thế còn giàu, tuy tính cách hơi bốc đồng nhưng lại rất thú vị. còn Thiện Tàn Nhi cũng xinh đẹp, cũng học tốt, cũng gia thế giàu, nhưng tính cách lại dịu dàng, lễ phép như những tiểu thư khuê các. Cả hai cô đều yêu thích nha. Bây giờ phải xa một trong hai người. Nghĩ đến thôi cô cũng đau rồi.

Cả ba lái xe đến một nhà hàng Trung. Sau khi dùng cơm đau đó lại đi dạo cả buổi chiều. Mua được không ít đồ. Trong đó đồ của Bá Uy là nhiều nhất, không phải là cô bỏ tiền ra mua mà là được hai chị đại già đây khăng khăng đòi mua cho cô đến nỗi đồ của cô sách đến đâu cả tay.

"Bên có tiệm cà phê. Chúng ta mau qua bên đó ngồi đi. Tiểu Uy đưa đồ của em đây chị vì lên xe sau đó chúng ta cùng qua" Mạt Huyền mở cốp xe cho vào những bộ quần áo mua được.

Ba người tay trong tay vui vẻ cười đùa sang bên kia đường vào tiệm cà phê.

Tiệm cà phê này rất đông khách. Nên mới chốc mở cửa đã thấy khô khí bên trong nóng lên. Thoang thoang những mùi thức uống còn có mấy chỗ bốc lên hơi nước lu mờ nhạt hoà vào không trung.

Mỗi người trong quán đều đag bận với công việc riêng của mình. Nhưng khi cửa vừa mở, ba cô gái xinh đẹp tiến vào làm tất cả hoạt động lẫn tiếng ồn bỗng chốc dừng lại. Mọi ánh mắt tập trung lên ba khuôn mặt khuyh thành.

Một cô gái thì có vẻ xinh đẹp ngông cuồng, một cô thì có vẻ đẹp dịu dàng như nước. Còn... cô bé chính giữa còn lại đặc biệt hơn hẳn. Khuôn mặt nhỏ, đôi mắt sáng trong, lông mi dài làm đôi mắt trở nên quyến rũ, mị hoặc. Mũi cao phù hợp khuôn mặt. Đôi môi đỏ anh đào tự nhiên không cần điểm. Mái tóc nâu buông xoã, làn da trắng hồng mịn màng không một chút tì vết. Thân hình nhìn hơi nhỏ bé nhưng lại rất bốc lửa. Đúng như hồ ly tinh. Thật sự khi nhìn vào chỉ làm người ta có cảm giác muốn che chở, bảo bọc, nâng niu trong lòng bàn tay.

Mạt Huyền dẫn đầu nắm tay Bá Uy đến chỗ ngồi ngay cửa sổ sát đất. mặc kệ bao ánh nhìn đang đổ dồn vào ba người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đã lâu không gặp người tôi yêu(3)

"Tiểu Uy em muốn uống gì?" Mạt Huyền hỏi.

"Một ly cà phê"

"Không được! lấy một ly hồng trà, một nước cam và một cà phê" Mạt huyền phản bác sau đó quay sang nói với phục vụ.

"Huyền a!" Bá Uy nhăn nhăn mũi.

"Ngoan, em không nên uống cà phê. Nó làm tổn hại đến da và thần kinh của em" Mạt Huyền xoa xoa đầu Bá Uy.

"Vậy sao thức uống đó chị lại đem đi uống?" Bá Uy không chịu, chu chu môi thật đáng yêu.

"Vi chị là người lớn"

Bá Uy bâu môi một cái tỏ vẻ không phục. Mạt Huyền chỉ lớn hơn hơn 4 tuổi thôi mà!

"Thế thì lúc đầu chị tự quyết định luôn cần gì hỏi em nữa" Bá Uy liếc Mạt Huyền một cái.

"Chỉ là chị muốn hỏi thôi cô bé ngốc" Cốc đầu Bá Uy mọ cái. Mạt Huyền cười thật lớn.

Bá Uy xin phép đi vệ sinh nhưng thật ra là đi đến bàn phục vụ đổi thức uống. Cô không thấy chàng trai phục vụ mặc áo sơ mi trắng khi nãy đâu, mà cũng thật ngại khi đi đến trực tiếp đổi nên định quay lại ghé thì cô thấy có một chàng trai. Không! là đàn ông cũng mặc sơ mi trắng đứng ngay quầy, tưởng là phục vụ nên kêu lại nói chuyện.

Anh vừa bước đến làm cô kinh động đến vẻ đẹp yêu mị của anh. Vóc người cao khoảng 1m9, cô chỉ đứng đến tầm ngực anh ta. Tóc vuốt gọn ra phía sau. Đôi mắt với đồng tử màu tím huyền kia thật cuốn hút. Sống mũi cao, thẳng. Môi mỏng và thêm hai mày kiên định kia, khiến khuôn mặt anh trông đến tâm phần lạnh lùng. Anh đã cao rồi, hai vai cùng tầm lưng rộng lớn làm cho anh từ trên xuống dưới toát lên một khí thế khác người. Nhưng cái khí thế này chỉ làm cho người ta thêm thấp phần sợ anh thôi. Công nhận phục vụ ở đây thật ngầu.

"Anh à! Bàn phía bên kia khi nãy có gọi ba thức uống, anh đổi ly hồng trà thành trà sữa nhé!" Thấy được cô, người cô cho là phục vụ đó thoáng sững người nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt hiện lên với nhiều ý nghĩ sâu xa. Sau đó người ấy quay đầu đi về phía quầy.

Tuy rằng tên phục vụ này rất đẹp trai nhưng chút hơi đàn, thôi thì cũng may anh ta hiểu ý mình là được.

Về lại chỗ, vừa đặt móng xuống đã nghe thấy tiếng Thiện Tần Nhi hỏi cô "Em ra trường rồi sau này sẽ làm gì? đừng nói với chị là em ăn bám ở nhà nhé!"

"Không có đâu a. Em thích cuộc sống bình thường thôi! em nghĩ sẽ xin việc vài công ty có tiếng nào đó nha"

"Tốt! em muốn vào công ty nào?" Mạt Huyền đang hí hoáy điện thoại vì tính nhiều chuyện không bỏ được mà cũng chen mồm nói.

"Dục Hoả chẳng hạn a" cô lúc đầu cũng không biết nên chọn công ty nào như tầm nhìn của cô vừa lướt qua tờ báo trên bàn nhìn thấy quảng cáo công ty tài chính "Dục Hoả - công ty có sức ảnh hưởng lớn trong nước lẫn ngoài nước" thật ra tài chính đối với cô cũng coi như có hứng thú nên khi được Mạt Huyền hỏi cô đã nêu lên công việc sáng giá này.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Em nói thử xem(1)

Lục Sở là về nước tuần trước. Hôm nay là đi làm quen nơi làm việc sau đó sinh ra nhàm chán mà lái xe đi dạo.

Đi từ con phố này đến con phố khác. Anh cảm thấy thật chán nản. Phố vẫn nhộn nhịp người. Riêng chỉ không thấy bóng dáng cô gái đó.

Dừng xe đèn đỏ, thấy ba cô gái xinh đẹp nắm tay nhau đi qua đường. Trong ba cô gái đó, riêng chỉ có cô gái nhỏ kia khiến anh hoài nghi. Nhanh chóng đi đồ xe, sau đó vào tiệm cà phê mà ba cô gái đó vào. Tìm một chỗ đối diện ba cô gái rồi ngồi xuống.

Thật sự diện mạo anh phải nói rằng hơn cả xuất chúng nhưng ánh mắt của mọi người nơi đây đã bị ba cô gái kia thu hút, nên cũng không ai mấy may chú ý tới anh cho lắm.

Anh nhìn về cô gái nhỏ kia. Cô gái ấy thật quen mắt. Khi anh đến quầy phục vụ gọi nước, cô gái nhỏ bé ấy lại đi đến và gọi anh. Khiến anh không khỏi sững sờ không thôi.

Vì lúc đầu ngồi đối diện nên chỉ nhìn thấy một bên khuôn mặt. Bây giờ được thấy chính diện mới biết đây đích thực là cô gái nhỏ Uy nhi của anh. Thảo nào bóng dáng cô thật quen mắt. Anh có vài phần không tin tưởng mắt mình. Vui mừng, lo lắng, thật muốn nhanh chóng ôm cô vào lòng, nhưng bước chân chỉ tiến nửa bước thì nghe thấy cô nói

"Anh à! Bàn phía bên kia khi này có gọi ba thức uống, anh đổi ly hồng trà thành trà sữa nhé!"

À, thì ra bây giờ anh mới biết công việc của anh chính là phục vụ cơ đấy. Cô thật ra không nhận ra anh? còn nghĩ anh là phục vụ. Coi ánh mắt của cô đi, hồn nhiên đến nỗi anh muốn bóp chết cô. Hay lắm, chắc cũng chỉ là anh ngày ngày nhớ đến cô nhỉ.

Tức giận, anh quay người đi không thèm nói một tiếng. Nhưng dù giận cũng không quên đến quầy đổi nước uống cho cô.

Quay về chỗ ngồi, nhìn ly cà phê bốc hơi nghi ngút làm suy nghĩ của anh cũng hoà quyện trong đó, lơ lửng lơ lửng trong đầu anh.

Cô là thanh mai trúc mã của anh. Nhà cô sát kế bên nhà anh. Nên hồi nhỏ hai đứa thường qua nhà nhau chơi. Hai nhà cũng từ đó mà thân luôn. Có lần ba mẹ anh đùa rằng muốn Uy nhi gả cho anh. Ba mẹ cô không biết thật giả nhưng cũng đồng ý. Cho đến khi anh 16 tuổi, ba liền mang anh vào Havard học. Vì hôm đó quá đột ngột, anh không thể cũng không nỡ nói với Uy nhi lời tạm biệt. Cứ thế bỏ đi, không biết cô có giận không.

Chỉ mới tuần trước khi vừa về nước. Anh đã một mình lái về khu nhà cũ đó nhưng không có cô ở đó. Gia đình cô đã chuyển đi. Còn về phần ba mẹ của cô và ba mẹ cũng chỉ là lâu lâu liên lạc với nhau.

Anh là trong 10 năm qua mong gặp cô biết bao. Thế mà cô một chút cũng không nhận ra. Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Em nói thử xem(2)

Từ quán cà phê cùng với Mạt Huyền và Thiện Tần Nhi đi ra. Dự tính là sẽ đưa cô về. Khi vừa an vị trong xe thì cô thấy gần đó có người đàn ông phục vụ khi này đi về phía chiếc xe lamborghini mới tung ra thị trường kia, mở cửa, ngồi vào trong rồi phóng xe đi mất.

Wow! nơi đây còn có dịch vụ rửa xe nữa nha. Sao vừa này không nhờ anh ta đi rửa xe của Huyền luôn nhỉ?

"Em cứ yên tâm! Với đầu óc của em. Lại còn lúc trước có thực tập ở công ty ba chị nữa. Đảm bảo em sẽ được tuyển thẳng vào Dực Hoả cho xem!" Mạt Huyền vừa lái xe vừa nhìn vừa kính phản chiếu hình ảnh Bá Uy.

"Ý chị là em sẽ được tuyển thẳng làm lao công sao?" Bá Uy liếc Mạt Huyền một cái đầy khinh thường, môi còn không quên bĩu ra.

"Ai dám để bảo bối của chị làm lao công? bảo bối của chị tài giỏi xuất chúng như thế phải là chức vụ cao"

"Chị làm như công ty Dực Hoả đó không có nhân tài ấy. Công ty lớn tầm quốc tế như thế mà có người vô dụng thì chắc lãnh đạo công ty đó bị ngu rồi"

"Em tự cho mình là phé phẩm ư?"

"Em tuy không bằng người ta nhưng cũng không đến nỗi là phế phẩm nhé. Em không hề có ý nghĩ tự chê bản thân đâu"

...

Do sự thúc ép của lão bà ở nhà và hai chị đại đã khiến cho cô đang có mặt tại toà nhà Dục Hoà này.

Cũng tại vì vậy mà khiến cô lúc này thật lo nha. Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Bỗng từ đâu có chị xinh đẹp lại chào hỏi cô.

"Xin chào! hân hạnh làm quen. Tôi là Hiểu Hoàn Nhan" Chị xinh đẹp cười cười còn đưa tay ra.

Cô thế cũng đưa tay bắt lại, thuận nỡ một nụ cười thật đẹp mắt lại nói "Xin chào! em là Vạn Kiều Bá Uy"

"Một cái tên hay!" Hiểu Hoàn Nhan gật gật đầu nói "Cô là đến phòng vấn vị trí thư kí đó?"

"À...ạ phải"

"Trông cô có vẻ trẻ so với độ tuổi 25 nhỉ?" Lướt qua làn da mịn màng căng bóng kia Hiểu Hoàn Nhan không khỏi suýt xoa.

"Thật ra...em chỉ mới 20 thôi ạ?" Bá Uy cười gượng.

"20?" chị xinh đẹp không khỏi bị hù cho hết hồn!

"Sao có thể chứ?"

"Sao lại không thể? Thật ra là do em nhảy lớp ấy mà"

Cô cũng chính là gần như vậy nha. Nhưng không phải bản thân tự nhảy, chỉ là do thầy cô điều động thôi mà!

"Em...tốt nghiệp trường nào?" Hiểu Hoàn Nhan nheo nheo mắt nhìn.

"A....Đại Học XX ạ" Đại Học X - đại học không mấy nổi tiếng cho lắm.

"À" Hiểu Hoàn Nhan thâm cười nhạo trong lòng.

Đại học A (Đại học nổi tiếng) như bà đây còn chưa chắc được tuyển, làm gì mà đến đại học XX như cung. Chưa kể chị đây đã có nửa năm kinh nghiệm thử việc nhé! Nghĩ lại thì chính mình tốt số chán.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Em nói thử xem(3)

"Hiểu Hoàn Nhan đến lượt cô vào phòng" giọng của chị trợ lý thông báo.

Sao nghe cứ như chị xinh đẹp được đưa lên bàn mổ heo ấy nhỉ?? có lẽ do chính cô lo lắng quá chăng. Dù sao chị xinh đẹp 'thượng lộ bình an'

Hiểu Hoàn Nhan từ từ đứng dậy. Chỉnh sửa trang phục sau đó quay sang cô cười một cái rồi mới hướng phòng phỏng vấn đi đến. Trong lòng thầm đắc ý.

Không lâu sau, cô cũng bị gọi qua căn phòng phỏng vấn kế bên đó.

Giờ thì hay rồi! lúc này cô cảm giác giống như đi vào chỗ chết vậy.

"Xin chào mọi người! em là Vạn Kiều Bá Uy" giọng cô vì lo lắng mà không khỏi run run.

"Xin Chào!..... hmmm, theo nhưng trong hồ sơ là em tốt nghiệp trường Lưu Vĩ Nhiên và....2 năm kinh nghiệm làm việc thực tập?" Trưởng phòng kinh doanh nhìn một cái nghĩ cô cũng thật khá.

"Vâng..."

"Khoan đã! em mới 20 tuổi?" Cô trợ lý kế bên la lên.

Giờ chứ? đừng nói là công ty Dục Hoà này biến thái đến nỗi không nhận nhân viên 20 nha!

"Em...là không khai báo nhằm tuổi đấy chứ?" Cô trợ lý nghi hoặc.

"Không phải, không phải! là do lúc trước thầy cô cho em nhảy lớp" cô vội vàng giải thích. Hai tay còn không ngừng vẩy vẩy tỏ ý sự thật không phải như thế.

"Cô bé này không tệ! được, chúng tôi trong vòng 3 ngày sẽ liên lạc với em sau. Chúng ta sẽ sắp xếp một vị trí công việc phù hợp với em" Trưởng phòng cười cười đưa tay ra.

Cô nghe thấy thế như trúng số độc đắc liền nhanh chóng bắt lấy cái tay đưa ra kia, hai người kịch liệt cười.

Không ngờ cô cũng không đến nỗi tệ như cô tưởng a! Hôm nay thật vui vẻ. Cô phải rủ Huyền đi ăn thật no mới được nha! Hắc hắc.

Bước vào thang máy, cô không may cần thận đụng vào người đàn ông to lớn. Cũng thật may! cô là một cô gái hoạt bát. Mặc dù là tiểu thư nhưng cách ăn mặc của cô có phần 'quái dị'!!!

Một chiếc áo thun rộng, quần jeans rách thêm đôi giày nike trắng kia khiến cô khi đụng phải người đàn ông đã không bị 'cạ đất' như mấy cô tiểu thư cùng đôi giày cao gót khác!

"Thật xin lỗi a!" cô cúi đầu vội vàng xin lỗi.

Không nghe thấy tiếng đối phương trả lời. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tím huyền đang dán vào người mình kia.

"Anh...? Anh là người phục vụ cao cấp của quán cà phê đó?" Hai mắt cô không khỏi tròn tròn. Thật có duyên nha!

"Phục vụ cao cấp?" Anh có vài phần không tin vào mắt mình. Rốt cục trong đầu cô không có một chút hình ảnh của anh sao?

"Phải nha! anh sao lại ở đây? hay là lại lấy xe ai đi rửa nữa ư?"

"Rửa xe?"

"Ừm! chính là hôm đó thấy anh lái chiếc xe Lamborghini kia nha. Tôi không nghĩ đến quán cà phê như vậy mà có cả rửa xe miễn phí" Bá Uy khoái chí cười hắc hắc. Không hoàn toàn để ý sắc mặt người đàn ông kia đã đen như cục than.

"Bá Uy! là em nghĩ tôi là loại người nào? phục vụ cà phê rồi đến nhân viên rửa xe, có phải em còn muốn nói cho đến khi tổng kết rằng tôi là trai bao?" Giận cô đến cực độ. Giọng nói của anh không khỏi có vài phần khí lạnh, khiến cô bất giác run run người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Em nói thử xem(4)

Chết rồi! Xui xẻo lần này cô dẫm phải ổ kiến lửa rồi!!!

"Tôi..." Bị anh ngang nhiên giữ lại trong thang máy, không những thế còn bị lôi đến tầng cao nhất a! Vừa mở miệng nói đã bị anh hung dữ chặn họng.

"Em còn nói? Tôi cảnh cáo em còn nói thêm từ nào sỉ nhục tôi nữa, tôi liền bóp chết em!" Lừa giận lên đến cực độ. Anh kéo cô vào phòng nghỉ, mạnh mẽ đẩy cô xuống giường rồi hôn ngấu ngiến.

"Luuu mạnh... buông m..." cô mở miệng phản kháng nhưng kết quả lại thành công cho người đàn ông đưa cái lưỡi nóng kia vào miệng cô.

Hàng lông mi dài kia trông rất bình thường nhưng sao lúc này nó lại trở nên thật quyến rũ. Khuôn mặt hoàn mỹ kia ở trước mắt cô. Không những thế đôi môi 'bạc tình' đó đang cùng môi lưỡi cô dây dưa. Mùi vị thanh mát quyến rũ của rượu quickly lúc này đây khiến cô không muốn rời khỏi. Cô vô thức đưa tay vòng qua đầu anh, thêm mãnh liệt hôn trả.

Kì lạ, nụ hôn đầu của cô coi như không quá tệ đi. Tên này được hưởng phúc quá rồi. Anh ta mặc dù được khuôn mặt tình tế nhưng có điểm trừ thật lớn chính là gia thế. Tuy cô không phải dạng người quan trọng về vấn đề người yêu có nhiều tiền không nhưng mà... lão bà ở nhà chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Mãi chìm đắm với suy nghĩ nên cô bị hôn đến sắp không thở nổi rồi. Ý thức được hành động phóng túng của bản thân cô liền nhanh chóng đẩy tên đàn ông ở trên này ra.

"Anh!!! Tên sắc lang " tên này hôn cô mê mết đến đầu óc điên cuồng sao? Nhanh như thế đã đẩy áo lót của cô lên cao rồi thừa cơ găm nhấm. Một tên Động Dục!

Cô đưa tay ra sức đẩy tên đó ra. Nhưng bây giờ mới thấu hiểu được sức của phụ nữ không thể nào đối đầu với đàn ông. Nhưng cũng không thể để tên này tung hoành tùy ý như thế!

"Bỏ ra! Đừng để tôi chán ghét anh!" cô bực bội quát lên.

Lục Tề nhanh chóng ý thức lại, vội vàng chỉnh sửa lại áo cho cô, sau đó nói lời xin lỗi rồi bước vào phòng tắm "Uy, tôi xin lỗi. Tôi đi tắm, ở đây ngoan một chút tí sẽ ra"

Xùy! Anh ta mơ chẳng? Có con điên nào đi ở lại cái hang động có con sói đói khát như thế kia? Nếu cô không nhanh lợi dụng thời cơ trốn đi thì cô quá ngu rồi!

Thấy Lục Sở bước vào phòng tắm. Cô mong chóng đứng dậy, chỉnh lại quần áo một chút rồi bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Em nói thử xem(5)

Cô gái đáng chết đó cư nhiên lại sỉ nhục anh thành bộ dáng thảm thương đó!

Không nhớ ra anh? Có thể dung thứ. Sỉ nhục anh? Có thể chấp nhận. Nhưng có cần nói người như anh làm mấy công việc phục vụ đó được không? Không những anh bị chê cười mà cả gia tộc Họ Lục của anh cũng bị ảnh hưởng.

Vốn chỉ muốn dùng nụ hôn của mình để trừng phạt cô ấy nhưng không hiểu tại sao khi vừa chạm vào đôi môi căng mọng ấy. Thêm vẻ phong tình vạn chủng ấy, Lại khiến anh nổi lên dục vọng, không thể kiềm chế bản thân mà đã khiến cô nổi giận.

Tiếng nước chảy róc rách. Anh nắm chặt hai tay đến nổi nổi hết gân xanh. Càng nghĩ càng thấy việc làm của mình có bao nhiêu ngu xuẩn, là thời còn nhỏ ấy anh đi mà không li biệt. Bao nhiêu năm thế trả trách sao cô không nhớ. Tại bản thân thật quá nóng vội. Mới khiến cô khi gặp lại liền có ấn tượng xấu thế kia. Ngu ngốc!

Thờ dài một hồi! Anh đưa tay tắt vòi nước. Cầm lên chiếc khăn gấp quần quanh eo bước ra ngoài. Chỉ thấy người con gái xinh đẹp đó đã đi mất. Anh thảm cười trong lòng. Con heo nhỏ! Em nghĩ trốn được một lần là trốn mãi sao?

"Cốc cốc..." tiếng gõ cửa truyền đến, nối tiếp là giọng nói trầm trầm tên trợ lý của anh "Lục Tổng, lão gia bảo cậu tối nay tham dự buổi tiệc mừng 20 năm Thành lập của tập đoàn Hoãn thị"

"Theo như tôi thấy thì Hoãn thị không đến lượt Dục Hoà này phải nịnh nọt" anh cau mày, phát tay có ý cho lui.

"Tôi nghĩ anh nên tham gia..."

"Anh ở đây là chủ?" anh như rồng mảy nhìn về phía Lăng Mộc.

"Tôi không dám Lục tổng" Lăng Mộc chột dạ, chỉ dám dùng đỉnh đầu để đối diện với anh.

"Lui"anh phun ra một chữ sau đó đi đến tủ đồ mặc quần áo.

Còn về Lăng Mộc sau khi được cho lui thì hần liền báo cáo ngay với lão gia. Cuối cùng cũng vì lão gia đe dọa sẽ bắt anh lấy vợ nên ngài tổng giám đốc Lục mới gật đầu đồng ý đến bữa tiệc đó.

"Lục tổng có cần an bài phụ nữ đi cùng không?"Lăng Mộ cung kính mở cửa xe cho Lục Tề, sau đó ngồi xuống ghế lái.

"Không hứng thú"anh nhàn nhạt nói.

Sao anh lại ngu ngốc đi hỏi Tổng Giám Đốc câu đó chứ? đi theo hần đã 2 năm lại còn không biết hần không gần nữ sắc. Lần này không biết hần có trừ tiền lương không nhỉ? ời phận làm kẻ bị người ta sai khiến là thế!!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 9: Duyên trời định , anh và em nên ở cùng một chỗ(1)

Cái tên đàn ông thối tha, gì chứ? cứ nhiên ban ngày ban mặt lại dè cô ra hôn như thế. Còn đụng chạm thân thể quý báu của cô. Một tên quái dị! cơ mà cô thật sự cũng không ghét cảm giác bị hân hôn a. Cảm giác đó.... kích thích khiến cô... khao khát cơ thể hân? Không đúng, một cô gái trong sáng như mình sao có thể cùng với người đó XX gì chứ? hử! Nhưng mà... trông anh ta có vài phần quen mắt nha.

Khoan! sao anh ta lại biết tên mình được nhỉ? kì lạ...

"Tiểu Uy, con đã xong hay chưa? Ba sẽ cho con đi một mình đến bữa tiệc đấy!" Giọng nói của Vạn Kiều Xương từ dưới lầu vọng lên, cắt đứt đi dòng suy nghĩ của cô.

"Con xuống đây" nói rồi cô chạy nhanh xuống lầu với tốc độ ánh sáng.

Vạn Kiều Xương khi thấy cô xuống liền mỉm cười một cái, chếp chếp miệng nói một câu "Ai nha, con gái lớn rồi nên đi đâu cũng phải làm đẹp một tí"

Cô khoác lên tay ông rồi liếc một cái "Con không đẹp sao? còn cần làm gì nữa?"

"Đâu có! con gái bảo bối của ta là đẹp nhất rồi, con xem ngay cả Miêu Miêu cũng ganh tị với con nữa là"

"Ba mà còn đứng đây nữa hai chúng ta sẽ trễ giờ đến bữa tiệc mất" nói rồi cô kéo ông đi.

Bữa tiệc được tổ chức trong đại sảnh Hoãn gia. Không khí náo nhiệt ồn ào. Ánh đèn mờ ảo từ đèn chùm trên trần nhà, thêm tiếng nhạc giai điệu du dương trầm bổng, khiến mọi người vừa nói chuyện vừa đứng đưa theo nhạc.

Bữa tiệc theo kiểu buffet. Một bàn ăn thật dài đầy đủ các sơn hào hải vị được đặt phía trái đại sảnh, còn ở phía phải để mọi người cùng nhau trò chuyện. Hoãn Kim Mặc - chủ của bữa tiệc này với khuôn mặt nhăn nhoe của tuổi già, đang ngồi trên dãy ghế sofa cùng hai cô cháu gái xinh đẹp, khuôn mặt không lạnh cũng không nhạt nhìn mọi người đang kéo đến bắt chuyện với ông.

Hoãn Huyền Thiên và Hoãn Huyền Nhạc là hai người con trai của Hoãn Kim Mặc đang cùng nhau tiếp khách. Khi Hoãn Huyền Thiên đang nói chuyện cùng với Lục Hàn Dục - chủ tịch công ty Dục Hóa, cha của Lục Tề. Ông gọi cô con gái yêu quý duy nhất của mình đến.

"Tiểu Miêu, con đến đây!" ông hướng tay về phía hai cô gái đang ngồi cùng Hoãn Kim Mặc vẫy vẫy. Hai người con gái đều sở hữu làn da trắng, khuôn mặt thanh tú, một người thì mặc một chiếc váy xanh đơn giản, một người mặc chiếc váy đỏ cầu kì. Nhìn như nước với lửa.

Người con gái váy xanh liền đứng dậy tiến về phía ông.

"Ba" Hoãn Miêu Miêu nhẹ giọng cất tiếng.

"Đây là con gái tôi Hoãn Miêu Miêu. Đây là chủ tịch Dục Hóa - Lục Hàn Dục. Chào chú đi con!" ông giới thiệu.

"Chào chú Lục. Ngài gọi con là Tiểu Miêu là được ạ" Hoãn Miêu Miêu khẽ cúi chào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Duyên trời định , anh và em nên ở cùng một chỗ(2)

"Được! Tiểu Miêu, con rất ngoan. Xem ra người ta nói con là tiểu thư gia giáo nhất thượng lưu cũng không sai" Lục hàn Dục gật gù đầu, đuôi mắt thấp thoáng ý cười.

"Thật ngại quá! Con chỉ là làm tròn bổn phận thôi ạ" Hoãn Miêu Miêu cười cười.

Bỗng có người bước vào, làm mọi người dừng lại việc nói chuyện mà ngắm về phía đấy. Là một người đàn ông trung niên, hình như không có trong xã hội thượng lưu, cùng một cô gái trẻ tay trong tay tiến bước vào.

Cô gái trẻ làn da trắng mịn, mái tóc đen dài khô, để tóc thả xoăn tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ, đôi mắt nâu sáng, hàng mi dài cong vút, mũi cao thanh lịch thêm đôi môi đỏ anh đào gợi cảm. Một mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Trong đầu mọi người ở đây hiện lên câu 'trâu già gặm cỏ non!...

Trước tình huống bị mọi người nhìn với vẻ ngáy người thế này làm cho cảm giác vui vẻ trong hia cha con cô liền mất hứng. Chẳng lẽ hôm nay cô mặc cái

đầm này là bị rách sao? Không đúng, chiếc đầm này là Huyền tỷ mua cho cô mấy ngày trước đây là lần đầu cô mặc nha. Hay là chiếc đầm này lỗi thời rồi? Không đúng, Huyền Tỷ nói đây là cái đầm phiên bản giới hạn mới ra cơ mà. Không lẽ Huyền tỷ gạt cô sao?

"Xương? Anh bây giờ mới đến! Tôi và ba đợi anh lâu rồi đấy" Hoãn Huyền Thiên thấy người quen liền vui vẻ cười tươi đi đến.

"Thiên! Ba Mặc ngồi đâu? Tôi đến chào hỏi!" Vạn Kiêu Xương đáp lại cái ôm của Hoãn Huyền Thiên.

"Chú!!! còn có Bá Uy đây!" Cô đi đến ôm Hoãn Huyền Thiên một cái rồi buông ra.

"Ta nào có! Xem nào, ai cha con lớn lên thật đúng là tiểu yêu tinh mà. Xinh đẹp như vậy" Hoãn Huyền Thiên nở một nụ cười dịu dàng.

"Ba! Là người đang thiên vị" Hoãn Miêu Miêu xuất hiện, vẻ mặt trêu đùa cùng vui vẻ. Đi đến ôm lấy Bá Uy ra khỏi vòng tay lão ba của mình.

"Tiểu Miêu! Không có a. Chị là xinh đẹp nhất, thùy mị nhất rồi. Hắc hắc" Vạn Kiêu Bá Uy cười nói đến vui vẻ.

"Con bé này! Miệng lưỡi ngày càng ngọt" Hoãn Miêu Miêu xoa xoa đầu Bá Uy.

"Lão Ba đang đợi hai người, bên phía kia, mau qua đó chào hỏi" Hoãn Huyền Thiên chỉ về phía Hoãn Kim Mặc nói với cô và ba.

"Được! Miêu Miêu con cùng qua đó với hai ta" Vạn Kiêu Xương cười với Hoãn Miêu Miêu rồi đi về phía Hoãn Kim Mặc

"Ba Mặc! Con đến rồi"

"A Xương? Ai nha, con đến trễ! Tiểu Uy Uy đâu?" Hoãn Kim Mặc khi này còn mặt lạnh, bây giờ thì hớn hờ ra mặt.

"Ông nội! Con đây" Bá Uy đi đến ôm lấy ông làm nũng làm ông vui vẻ cười một cái thật to.

"Con bé ranh! Lâu như vậy cũng không đến thăm ta. Nếu không phải lần này ta tổ chức tiệc mừng thọ, không thì chắc đến đám ma chính ta mới gặp được con" ông yêu chiều quở trách.

"Người nói vậy! Là con mới ra trường nên không thăm người thường xuyên. Sau này con nhất định sẽ lui lại nhiều, đến khi nào ông đuổi đi mới không đến nữa"

"Cô bé ngoan"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Duyên trời định , Anh và em nên ở cùng một chỗ(3)

Mọi người bị một loạt việc diễn ra trước mắt làm cho kinh ngạc. Không nghĩ tới cô gái xinh đẹp đó không phải tình nhân mà là con của người đàn ông trung niên đó. Không những thế lại có tình cảm sâu đậm với hoàn gia. Làm cho ông Hoàn kia một khắc nhìn thấy đã cười.

Không khí càng thêm vui vẻ. Nhưng không ai biết được sắc mặt cực kì khó coi của Hoãn Quý Y - con của Hoãn Huyền Nhạc. Chỉ một mình cô ta với bộ đồ đồ rực không ai đoái hoài. Kiểm chế sự tức giận, Hoãn Quý Y đứng dậy nói "Uy Uy, là con gái nên ra về gia giáo một chút, không nên tùy tiện"

Tuy lời nói của cô ta ngọt ngào như nhắc yêu cô. Nhưng khi vào tai cô lại trở thành những lời nói châm biếm đến khó nghe.

"Tiểu Uy để mọi người cưng chiều một chút. Lễ nào không được? Hay cô đang ghen tị với con bé?" Hoãn Miêu Miêu lạnh nhạt trả lời. Châm biếm bảo bối của ta? Đùng hòng!

"Ghen tị gì cơ chứ?" Quý Y bình tĩnh trả lời.

"là cô không được mọi người quan tâm không phải sao?" Hoãn Miêu Miêu thật muốn nói ra câu ấy nhưng lại sợ làm ông và ba bị mất mặt nên cố gắng nhân nhượng nói ra câu khác "Ồ! Chẳng may hôm nay chiếc đầm tiểu Uy bị đụng hàng?"

Mọi người chăm chú nhìn gia đình Hoàn gia như xem kịch. Nghe thấy câu nói của Hoãn Miêu Miêu liền cảm thấy cái gì đó không đúng!

Sao cái đầm Hoãn Quý Y mặc lại giống cái đầm của cô gái xinh đẹp đó nhỉ? Từ kích thước đến kiểu mẫu, không sai một li, duy chỉ có không cùng màu sắc. Cô gái xinh đẹp đó mặc cho mình bộ váy màu trắng thanh thuần, đơn giản, mà vẫn gọi cảm, nổi bật được vẻ đẹp của mình. Còn tiểu thư Hoãn Quý Y đó, mặc cái đầm màu đỏ trông rất diêm dúa, lẳng lơ, lại còn phát ngôn như thế kia trông rất chanh chua, đánh đá.

Hoãn Quý Y tro mắt nhìn, nhìn cái đầm trắng của Bá Uy muốn tóe ra lửa. Con hồ ly đó! Gia đình không nội trợ, chỉ được mỗi xinh đẹp, hết lần này tới

lần khác dành đi hết sự chú ý của mọi người. Ngay đến người bác giàu có, ông nội lạnh lùng kia. Cô ta đều chiếm hết!

Chưa kể, lúc nào cũng đi dành tất cả đàn ông của cô. Nếu có thể, cô muốn biến cả thành trăm mảnh.

"Tiểu bá? Con cũng ở đây?" lục Hàn Dục đi đến.

"Ba nuôi?" Bá Uy kinh ngạc "Người không phải đang ở Mỹ cùng với mẹ nuôi sao?"

Cha Nuôi??? Mọi người đều bị câu nói của cô làm chấn động! Tình cảm thâm hậu vs Hoãn gia, con nuôi của Lục gia tập đoàn Dục Hóa. Ôi ôi!! Con nuôi của tập đoàn Dục Hóa, mà tập đoàn Dục Hóa là một trong những tập đoàn lớn mạnh tầm thế giới, được gây dựng và phát triển mạnh hàng trăm năm nay. Cô bé này quả thật may mắn.

"Dục? Anh sao lại đến đây?" giọng của Vạn Kiều Xương không ngạc nhiên mấy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Duyên trời định , Anh và em nên ở cùng một chỗ(4)

"Tôi đến tham gia tiệc mừng thọ. Ôi! 2 năm rồi ta mới gặp được con gái của ta. Con khỏe không?" Lục Hàn Dục cười tươi vừa ôm vừa xoa đầu cô. Ai nha! Là vợ ông sức khỏe yếu nên chỉ có đứa con trai duy nhất, cũng may nhà ông khi xưa rất thân với Vạn Kiều gia, con bé cũng hay qua nhà ông chơi, nên ông muốn nhận con bé là con nuôi, thật không ngờ A Xương đồng ý. 2 năm không gặp, tất nhiên ông sẽ bù đắp cho con gái thỏa đáng!

"Con khỏe, là người về nước khi nào?"

"Ta về hai năm rồi! Cũng thường xuyên liên lạc vs ba con, mỗi lần ta đến chơi thì con không có nhà, hỏi ra mới biết con ở lại kí túc của trường"

"Khoan đã! Chuyện này là..." Hoãn Huyền Thiên lên tiếng.

"Lục Hàn Thất khi xưa là hàng xóm cũ rất thân của tôi. Vợ chồng anh ấy thương con bé nên nhận làm con nuôi" Vạn Kiều Xương giải thích. Ông cũng rất thương con nhà, nhưng ông thương vợ nhiều hơn, chỉ cần con bé qua nhà A Dục ở là ông cùng vợ có thể giới riêng của hai người rồi.

"Dục! Ba Mặc là bạn thân của ba tôi, tôi và Thiên là bạn từ thời nhỏ. Hai nhà chúng ta thân như ruột thịt" ông quay sang Lục Hàn Dục một lần thêm giải thích.

"Xem ra chúng ta đều là người một nhà cả. Nào mọi người lại đây chúng ta cùng nâng ly đoàn tụ" Hoãn Kim Mặc rất ít khi vui như thế này, ông mời Vạn Kiều cùng Lục gia ngồi vào bàn riêng cùng ăn cũng trò chuyện.

"Tiểu Bá! Lát nữa A Tề cũng sẽ đến" đang cùng nhau ăn cơm, Lục Hàn Dục đột nhiên ghé vào tai Bá Uy nói.

"Tề?" cô ngạc nhiên tròn tròn hai mắt. Mỗi lần nhắc đến cái tên này cô không khỏi như bị thứ gì đó thắt chặt tim mình lại.

"Phải, nó vừa mới trở về cách đây mấy ngày. Nó còn hỏi con suốt. Con không tò mò về nó sao?" ông thật muốn tiểu Bá giả cho con trai ông nha. Để coi cô bé như con ông cũng tốt hắc hắc.

Tất nhiên là có rồi, cô rất mong gặp lại anh ấy.

Lặng lặng cúi đầu ăn, cô rơi vào suy nghĩ, cũng không trả lời câu nói của Lục Hàn Dục.

Hoãn Quý Y ngồi kế bên ông liền vô tình nghe thấy đoạn hội thoại kia. Không ngờ cô ta không những câu dẫn được Lục Hàn Thất mà còn câu được tình cảm cả Lục gia. Cô ta thật may mắn nhỉ?

Hàn Thất Lục nổi danh là có người con trai tài giỏi! 21 tuổi người con trai của ông đã lên tiếp quản công ty trụ sở tại Mỹ. Nhưng lại không biết vì sao bây giờ về đây làm việc.

Vừa nhắc tào tháo, tào tháo đã đến. Mọi ánh mắt đổ hết về phía Lục Tề khi anh mới bước vào. Một tiếng rút khí của mọi người khi nhìn thấy sự bức người của anh. Quả thật anh rất yêu mị lại rất khí chất.

Lục Hàn Dục cười một cái. Dơ tay về phía anh, làm anh chú ý sau đó bước tới bên ông.

Vừa bước đi vừa thấy lão ba của anh làm một loạt động tác trên trời dưới đất, làm anh không hiểu ông ấy muốn gì. Anh càng lúc càng cau mày, muốn gì thì nói thẳng ra đi, vòng vo mãi! Chỉ thấy ông ra về bất lực sau đó chỉ vào người con gái kế bên ông.

Anh khẽ dừng bước, sau đó lại tiến bước đến chỗ cô ngồi, kéo cô gái đang ngồi thẩn người đó ra "Xin phép mọi người cho con được mượn Uy Uy một lát" rồi dẫn cô đi.

Mọi người bị hành động của anh là cho mặt ngắc tại ngơ =.=

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh và em nên ở cùng một chỗ(5)

Anh dẫn cô đến sau vườn không có bóng người, sau đó mới thả cô ra. Cô nhìn thấy anh đều nói không ra tiếng.

"Sao hả?" anh hỏi, giọng nói lạnh như băng, khiến cô rùng mình một cái.

"Anh...sao lại ở đây?" cô cúi đầu không nhìn vào mắt anh. Chỉ nhìn hấn là cô nhớ đến ngày hôm đó, mặt bắt gió cũng đỏ lên.

"Ngẩng đầu lên cho tôi!" anh quát.

Cô liền ngẩng đầu. Tên này! Nhẹ nhàng một chút là anh chết sao?

"Anh... là.."

"Em nói thử xem" mặt anh không thay đổi. Giọng nói càng lạnh.

Cô trầm ngâm một hồi lâu mới run run nói lên một chữ "Tề?"

"Tôi nghĩ em đã quên cái tên đấy rồi!" anh cười mỉm một cái.

"Anh!!!...mau đi đi! Anh đi rồi còn trở về làm gì?" cô bùng nổ. Không hiểu sao con giận từ 10 năm trước ào về, khiến giọng nói của cô tràn đầy run rẩy, nước mắt cũng trào.

"Tôi như một con ốc! Ngày đó đứng trước nhà anh mặc cho trời mưa to thế nào, khẳng khẳng rằng anh sẽ về mà đứng đợi. Ngày đó là ngày tôi nhục nhả nhất. Tôi không muốn thấy anh nữa. Đi đi!" cô ngồi thụp xuống bụng kín mặt.

Xa anh cô có thể chịu. Nhưng có cần đi không một lời chào không? Cảm giác giống bị bỏ rơi vậy. Cô mới không thềm anh quan tâm nữa.

Anh không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng đó, mãi đến khi cô ngừng khóc. Bá Uy từ từ đứng dậy, trên mặt lúc này nhem nhuốc nước mắt. Cô nhìn thấy anh còn đứng chỗ đó, cảm động lại suýt nước mắt lần nữa rơi.

"Sao còn chưa đi..." lời nói chưa hết đã bị câu nói của anh làm cho chấn động.

"Không phải tôi đã về với em rồi sao?" chưa bao giờ như anh lúc này - nhân nhả, ưu thương.

"Lại đây!" anh tiếp tục nói, đưa tay về phía cô chờ cô lao vào cái ôm ấp tình cảm của anh.

Nhưng đứng một hồi vẫn chưa thấy cô đi đến. Cứ đứng ngơ ra mà nhìn. Anh liền bắt lực đi đến ôm cô vào thật chặt.

Người con gái này! Là người anh thích nhất. Nhớ nhất, cũng yêu nhất! Anh cũng đã từng nghĩ khi đi cô sẽ buồn, cũng nghĩ cô khóc thật nhiều. Anh biết, anh cũng chuẩn bị tâm lý cô chửi mắng. Nhưng khi nghe cô nói, lòng anh không những nặng trĩu mà còn đau xót.

"Tôi sẽ bù đắp cho em! Được không?" anh xoa xoa đầu cô. Khẽ hôn lên trán cô một cái đầy dịu dàng.

Không thấy cô trả lời anh cứ thế ôm cô, ngắm nhìn sao trời. Đến khi anh nghe thấy giọng nói ấy "Đền em cả đời còn lại của anh!"

Anh vui vẻ hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng "Tôi cho phép"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thay em ra mặt(1)

Rột cuộc là cô có phải đang lấy đá chọi chân mình không?

Nhận lời xin lỗi làm gì để bây giờ cô phải làm thư kí cho hắn. Vốn là cô muốn một chức vụ nhỏ trong công ty thôi mà!!

Đã làm rồi thì thôi đi! Đàng này anh ta còn giam cầm mình trong tầm nhìn của hắn. Cái gì mà không thấy cô anh sẽ nóng lòng đi tìm mà không làm việc được mất. Cái gì mà sẽ trả lương hậu hĩnh cho cô nếu cô ngoan ngoãn? tất cả đều là nói dối nói dối a!!!

Đã một tuần rồi nha. Công việc của cô chỉ là ngồi nhìn hắn làm việc, pha cà phê cho hắn, lên mạng chơi game, làm cơm trưa cho hắn.... Đơn giản đi! chỉ duy nhất cái lời hắn một tí liền bị trừ nửa tiền lương. Hừ! lương cao thì được gì? trừ hết cũng như không có thôi!

Ví dụ điển hình như ngay lúc này.

"Em đến đây!" Lục Tề vẫn cầm cúi làm việc, không thèm nhìn lấy cô một cái. Cái tay đáng ghét kia ngoắc ngoắc cô đến kiểu như ngoắc 'cầu' hừ!

Cô ra về chán ghét đi đến "Anh có việc cần giao?"

"Không có" Lục tề giữ nguyên trạng thái, nhất quyết không nhìn cô.

"Vậy chứ anh kêu em đến làm gì?" Cô bắt đầu cáu.

"Muốn nghe giọng nói của em" anh thản nhiên trả lời.

"Đồ thần kinh!" Cô liếc anh một cái sau đó thì đi về chỗ.

"Thần kinh nhưng vẫn có người yêu" anh nhếch mép cười.

"Ai thèm yêu anh chứ?" cô quay ngoắt lại, cau mày.

"Tôi là nói em yêu tôi sao?" anh nhướn mày ngẩng đầu nhìn về phía cô. Chọc giận cô thú vị thật!

"Chán ghét" hừ! lúc nào cũng cái bộ mặt độc tài ấy. Cô về chỗ nhìn mảnh giấy trên bàn, tưởng tượng như mặt của hắn mà xé, mà đánh. Đợi đấy!

"Em lại đây" Lục Tề gọi. Lần này cô nên rút kinh nghiệm haha, tốt nhất nên làm ngơ.

"Mau lại đây" anh liếc sang cô háng giọng.

"Anh nói đi, em nghe" cô nằm dài trên sofa lười nhác trả lời

"Không ngoan trừ nửa tháng lương" anh nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Anh đã trừ em hai lần, vậy là em không còn lương a!"

Đạo lí đâu rồi? Tên độc tài.

"Lo gì? Tôi nuôi em là được"

Cô đây mới không thèm né. Hừ!

"lại đây!" anh giang hai cánh tay hướng phía cô. Nhếch mép cười.

Cô đi đến với vẻ mặt uất ức.

Anh thuận tay đặt cô ngồi lên đùi mình rồi ôm cô vào lòng. Đặt cằm mình lên vai cô rồi nói.

"Mai tôi đi công tác"

"Thiệt sao?" Cô ngạc nhiên nhìn anh, mừng rỡ không thôi.

"Có vẻ em rất thích nhì?" anh lạnh lùng liếc cô một cái.

Hỏi thừa. Thích quá ấy chứ! Cuối cùng cô cũng có thể công khai tự do vài ngày, thật tuyệt vời!!

Cô vui mừng hớn hở ra mặt

"Anh đi khi nào trở lại?"

"Có lẽ một tuần"

"Ừm" Cô thầm đắc ý trong lòng. Hắc Hắc!

"Ồ nhà ngoan ngoãn một chút, đừng chạy loạn" Anh dịu dàng vuốt mái tóc của cô. Mùi hương lan tỏa từ mái tóc cô khiến anh dễ chịu, anh nhắm hai mắt để tận hưởng.

"Em biết" cô đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thay em ra mắt(2)

Anh bảo rằng, cô nên ở nhà ngủ thật tốt. Không cần đưa tiễn anh ra sân bay, nhưng cô cứng đầu, nhất quyết đòi tiễn. Anh nghĩ thầm, có lẽ cô ấy không muốn xa anh. Cả hai chỉ vừa mới bên nhau chưa đến một tháng. Anh sắp tới lại phải công tác nhiều, cô ấy sẽ tủi thân.

Nhưng... thực tế thì không khả quan cho lắm. Đùa chứ! Cô mà không tận mắt thấy anh đi thì cô sẽ không thể tin được mình đã tự do nha. Không thể trách cô nha keke.

"Nhớ ngoan ngoãn. Tôi về có quà cho em" Anh vuốt tóc cô, có lẽ anh lưu luyến mùi hương mái tóc này, còn có cả... mùi hương từ cơ thể cô.

"Em biết rồi! Anh thật lắm chuyện! Mau vào trong đi a" cô cau mày đẩy anh đi.

Anh cúi xuống hôn cô đầy nồng nhiệt. Mặc kệ cho bao ánh mắt đang đổ dồn về phía họ.

Một mỹ nhân cùng anh chàng mỹ nam kia. Đốt cháy hàng ngàn ánh mắt ở đây chỉ với nụ hôn của họ. Anh cuồng dã, cô mê say. Hai người hôn đến không biết trời đất. Người ngoài nhìn họ đều là vẻ ngưỡng mộ, vẻ ghen tị. Một cặp đôi luyên nhau, không nở xa nhau.

Anh buông cô ra. Cô thiếu không khí dựa vào lồng ngực anh mà thở. Mặt anh không chút biểu cảm nhưng trong ánh mắt anh lại toát lên vẻ dịu dàng, đuôi mắt còn thấp thoáng ý cười. Anh đưa tay xoa xoa tấm lưng cô. Ghé sát tai cô thì thầm "Khi về sẽ dạy em cách hôn"

Sắc lang! Cô không trả lời. Nhìn mặt cô ứng đồ cũng biết cô đang ngại. Không chọc cô nữa. Một tay cầm áo khoác vest, một tay kéo vali đi vào trong. Hình ảnh anh khuất dần sau cánh cửa đó.

Cuối cùng cô cũng có thể vui chơi rồi. Nhưng cư nhiên cô lại cảm thấy mất mát, hình ảnh anh đi lại khiến cô nhớ đến anh, cũng nhớ đến năm đó bộ dạng khổ sở của một cô bé 10 tuổi năm đó!

Cô xoay người tiến về chiếc xe ferrari của anh. Cũng thật tốt, anh nói có thể lấy xe từ gara của anh, không những thế anh còn đưa cô một tấm card để dùng. Anh chu đáo quá rồi!

Ồn định chỗ ngồi, cô lấy điện thoại gọi cho Mạt Huyền.

"Huyền! Chị em mình đi chơi đi!"

"Con bé này! Giờ mới nhớ đến bà chị này sao?" Giọng nói bên kia rất lớn, làm cô phải để điện thoại ra xa.

Cô cười xòa lại nói "Em nào dám! Công việc bận quá, bây giờ rảnh em liền gọi chị này!"

"Hừ! Em đang ở chỗ nào? Chị sang đón"

"Khô! Em sang nhà chị!"

Nói xong không để đối phương trả lời cô liền cúp máy

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 16: Thay em ra mặt (3)

Cô chạy xe nửa tiếng đồng hồ. Đến trước ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố của Mạt Huyền.

"Xe của ai đây?" Mạt Huyền đứng ngoài cổng nhìn cô với ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Mới lượm từ bãi rác" Hắc hắc! không biết khi anh nghe cô nói nhà anh là bãi rác không biết anh có lột da cô không nhỉ?

"Bãi nào thế? chị đây cũng muốn nha" Mạt Huyền cười cười nói.

"Anh có thể mua cho em. Không cần lượm" Trần Nam Tiêu từ trong nhà đi ra, đến kế bên Mạt Huyền ôm eo cô. Khiến cô cảm như hén!

"Anh Tiêu, anh khỏe!" cô cười tí mắt nhìn Trần Nam Tiêu.

"Bá Uy, chào em!" Anh giang tay xoa đầu cô vài cái, sau đó mềm giọng nói.

Trần Nam Tiêu - Đại công tử tập đoàn Trần thị ở thành phố A. Bạn trai của Mạt Huyền. Đồng thời còn là anh ruột của Trần Nam Hoa - một người anh thân của cô khi còn đại học (đọc

"Anh cũng đi sao?" Bá Uy ngờ ngạc hỏi.

"Anh ấy là người hầu của chị em mình hôm nay" Mạt Huyền vui vẻ kéo cô đi về phía xe cô.

"Khoan khoan!" cô đột nhiên ngăn cản hành động khi Mạt Huyền chuẩn bị bước lên xe.

"Chị đi xe riêng với anh Tiêu đi! lúc về em không thể tiễn anh chị đến nhà được. Cảm thông" Bá Uy nhìn Mạt Huyền cười nhếch mép một cái. Sau đó lại nhìn sang Trần Nam Tiêu nháy mắt.

Khi này Huyền nói anh Tiêu là người hầu. Ai đó đã đen mặt rồi. Bây giờ còn đi chung xe với cô nữa, đảm bảo cô sẽ sống không yên ổn a. Dù sao cô cũng không nên làm người thứ ba chen vào cuộc vui của họ nha.

Trần Nam Tiêu cười với cô một cái. Lúc đi ngang qua cô còn cụng tay với cô. Mạt Huyền lúc này cảm thấy bị chiến hữu bán đứng. Cái mặt xị ra như bánh bao chiều, hậm hực đi về phía xe của Trần Nam Tiêu.

Ba người cô dừng trước toà nhà FCC - Fashion City Centre. Toà nhà thời trang nổi tiếng của cả nước. Người có thể vào trong đây chỉ có thể là con nhà giàu. Cô thật sự không muốn vào đây nha. Bởi vì đồ trong đây rất mắc. Một cái áo có thể lên đến hàng chục vạn a.

"Tiểu Uy! anh không phải không thể trả nổi mấy bộ đồ cho em" Thấy sự cương quyết không vào của cô. Trần Nam Tiêu liền nói.

"Anh Tiêu! em là không muốn lãng phí. Huống chi đồ ở nhà em còn mặc không hết" Cô lắc đầu, cau mày nhất quyết không vào.

"Vây... được rồi! vô trong đó ăn vài món. Chúng ta cũng đói rồi"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thay em ra mặt (4)

Cô chạy xe nửa tiếng đồng hồ. Đến trước ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố của Mạt Huyền.

"Xe của ai đây?" Mạt Huyền đứng ngoài cổng nhìn cô với ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Mới lượm từ bãi rác" Hắc hắc! không biết khi anh nghe cô nói nhà anh là bãi rác không biết anh có lột da cô không nhỉ?

"Bãi nào thế? chị đây cũng muốn nha" Mạt Huyền cười cười nói.

"Anh có thể mua cho em. Không cần lượm" Trần Nam Tiêu từ trong nhà đi ra, đến kế bên Mạt Huyền ôm eo cô. Khiến cô cảm như hén!

"Anh Tiêu, anh khỏe!" cô cười tí mắt nhìn Trần Nam Tiêu.

"Bá Uy, chào em!" Anh giang tay xoa đầu cô vài cái, sau đó mềm giọng nói.

Trần Nam Tiêu - Đại công tử tập đoàn Trần thị ở thành phố A. Bạn trai của Mạt Huyền. Đồng thời còn là anh ruột của Trần Nam Hoa - một người anh thân của cô khi còn đại học (đọc

"Anh cũng đi sao?" Bá Uy ngờ ngạc hỏi.

"Anh ấy là người hầu của chị em mình hôm nay" Mạt Huyền vui vẻ kéo cô đi về phía xe cô.

"Khoan khoan!" cô đột nhiên ngăn cản hành động khi Mạt Huyền chuẩn bị bước lên xe.

"Chị đi xe riêng với anh Tiêu đi! lúc về em không thể tiễn anh chị đến nhà được. Cảm thông" Bá Uy nhìn Mạt Huyền cười nhếch mép một cái. Sau đó lại nhìn sang Trần Nam Tiêu nháy mắt.

Khi này Huyền nói anh Tiêu là người hầu. Ai đó đã đen mặt rồi. Bây giờ còn đi chung xe với cô nữa, đảm bảo cô sẽ sống không yên ổn a. Dù sao cô cũng không nên làm người thứ ba chen vào cuộc vui của họ nhà.

Trần Nam Tiêu cười với cô một cái. Lúc đi ngang qua cô còn cụng tay với cô. Mạt Huyền lúc này cảm thấy bị chiến hữu bán đứng. Cái mặt xị ra như bánh bao chiều, hậm hực đi về phía xe của Trần Nam Tiêu.

Ba người cô dừng trước toà nhà FCC - Fashion City Centre. Toà nhà thời trang nổi tiếng của cả nước. Người có thể vào trong đây chỉ có thể là con nhà giàu. Cô thật sự không muốn vào đây nha. Bởi vì đồ trong đây rất mắc. Một cái áo có thể lên đến hàng chục vạn a.

"Tiểu Uy! anh không phải không thể trả nổi mấy bộ đồ cho em" Thấy sự cương quyết không vào của cô. Trần Nam Tiêu liền nói.

"Anh Tiêu! em là không muốn lãng phí. Huống chi đồ ở nhà em còn mặc không hết" Cô lắc đầu, cau mày nhất quyết không vào.

"Vây... được rồi! vô trong đó ăn vài món. Chúng ta cũng đói rồi!"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thay em ra mặt (5)

"Tiểu Uy! Đây là Hoãn tiểu thư" "Còn đây là con gái của ta Vạn Kiều Bá Uy" Lục Hàn Dực hướng hai người giới thiệu cho nhau.

"Chào Hoãn tiểu thư"

"Chào" Hoãn Quý Y liếc mắt khinh thường. Cô ta tốt số đấy! câu dẫn hết người này đến người khác. "Giờ mới để ý. Người đàn ông đi cùng Vạn Kiều tiểu thư là có thân phận gì?" Hoãn Quý Y khé liếc sang người đàn ông bên cạnh Bá Uy, thâm nộ nộ cười sảo trá.

Cô đi cùng ai, đến lượt cô ta quyết định ư? Buồn cười chết người. Bá Uy liếc mắt xem thường. Không quan tâm đến Hoãn Quý Y, cô quay sang giới thiệu với Tùy Tâm Ly.

"Ba mẹ, đây là Trần Nam Tiêu. Anh ấy là vị hôn phu của chị Huyền" Cùng lúc Mạt Huyền từ phòng vệ sinh trở lại, cô giới thiệu một thể.

"Chúng con là đi dạo chung sao? Ta không biết, Tiểu Uy con phải đi cùng ta. Con muốn bỏ mặc bà già này đến khi nào?" Tùy Tâm Ly ra vẻ oán trách, giận dữ chửi đầu vô ngực Lục Hàn Dực.

"Mẹ, con không có. Hay là mọi người cùng nhau đi được không?" Bá Uy ôm lấy bà làm nũng. Ba người Mạt huyền, Nam Tiêu cùng cô khi này đã ăn no. Nếu vậy đi dạo tiêu com cũng là ý kiến không tồi.

Tùy Tâm Ly mặt mày rạng rỡ. Gật đầu một cái rồi kéo Bá Uy đi. Bà đã ngoài 40 nhưng sao lại trẻ con hết sức, vẫn không khác lúc trước.

Đám người cứ thế nói chuyện rồi đi dạo, bỏ mặc Hoãn Quý Y với vẻ mặt đen xì. Cô cứ chờ đó đi Bá Uy, tôi sẽ cho cô biết hậu quả câu dẫn người khác là như thế nào.

Khi này nhìn thấy Bá Uy cùng Nam Tiêu ngồi trong quán, cô ta đã thành công chụp được bức hình. Việc còn lại chỉ cần đưa cho một tên nhà báo nào đó, tin rầm rộ rồi đến tai Lục Tề. Để coi cô tránh làm sao sự tức giận của hắn.

"Ai da Tiểu Uy. Bây giờ mới nhớ, con không cùng thằng Tề đi công tác sao?" Tùy Tâm ly vừa dặt tay Bá Uy vừa nói.

"Con mới không cần đi cùng anh ấy nha. Mẹ không biết đâu chứ anh ấy chỉ gặp lại một tuần mà giam con giống như tù nhân a. Hiếm lắm mới được anh ấy cho đi thả gió*" Nhắc lại cái tên đó cô vừa cảm thấy chán ghét cũng thấy nhớ nhưng anh ta nha. Sao cô cứ cảm giác giống cái ngựa anh ta bỏ cô đi du học vậy trời.

(Thả gió: Kiểu như tù nhân bị giam lâu ngày được thả để đi dạo trong sân)

"Nó dám giam con sao? Thằng này thật to gan"

"Đúng! Anh ấy là giam con trong tầm nhìn của anh ấy. Mẹ không biết đâu, ở công ty hay bất cứ nơi đâu anh ấy cũng phải nhìn thấy con. Đến khi tan làm cần về nhà thì cứ 10 phút lại gọi điện nghe báo cáo con làm gì" Cô kể còn phụ họa bâu môi, ra vẻ thật khổ sở. Hắc hắc, anh về đây. Đảm bảo anh sẽ bị mẹ nuôi cho một trận!

Cô đang thầm đắc ý trong lòng thì tiếng nói Tùy Tâm Ly làm cô như sét đánh ngang tai"Khá khen cho con trai của mẹ. Nó quan tâm con là điều rất tốt. Con không cần về mặt thể kia. Ta nuôi nó từ khi bé, rất hiểu tính nó. Nếu nó thích cái gì sẽ liền khur khur giữ bên người đến nỗi đồ từ nhỏ nó yêu thích đến giờ vẫn còn giữ. Phải thưởng nha, được rồi ta sẽ thưởng cho hai con chuyến đi chơi ở paris 1 tuần. Hai đứa tranh thủ bồi đắp tình cảm" Con mình mang nặng đẻ đau, tất nhiên bà phải giúp nó có một con dâu tốt. Mà cô con dâu này bà rất thích nha!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thay em ra mặt(6)

Kể từ cái ngày đi dạo cùng ba mẹ nuôi đó. Khiến cô gần như không còn sức sống tung tăng vui vẻ, hầu như mấy ngày nay cô ở lì trong nhà. Hết ăn lại đến ngủ, nếu Lục Tề không về sớm khăng định cô sẽ thành một con heo lười. Nhắc đến anh ta mới nhớ. Đi mấy ngày rồi, một cuộc gọi điện cũng không thèm gọi cho cô nha. Thật đáng giận, hừ!

Cô buồn chán nằm dài trên ghế salon, lướt web chơi game. Không hiểu sao cô lại nhấn nhầm vào hộp thư, không mở ra thì không sao, mở ra rồi lại có việc làm cô tò mò. Là thư của Mạt Huyền, hình như là một đường link. Chị Huyền đáng ghét, sau bữa đó liền đi chơi với anh Tiêu bỏ mặc cô. Cô nhấn vào đường link.

Ầu mau gót! Một loạt tin tức hot trong tháng xuất hiện trên màn hình máy tính

Tin thứ nhất: Tiểu thư Vạn Kiều chính là đứa cháu bảo bối không cùng huyết thống của Hoãn gia.

Tin tiếp theo: Tập đoàn Dục Hỏa lần đầu công khai có con nuôi, là tiểu thư Vạn Kiều - đứa cháu bảo bối Hoãn gia.

Cả hai bài viết đều được đăng từ tuần trước. Trời ạ! Chuyện này hot cả tuần nay sao cô không biết gì vậy? Có phải cô đánh giá thấp bản thân hay những người đó ca tụng cô quá. Nhìn đi! Một loạt các bình luận đều tràn đầy ý ngưỡng mộ cô. Cái gì mà "Nhìn thì giống vịt hôi, nhưng lại là thiên nga?", gì mà "Đẹp cũng không là tất cả, còn phải có sự may mắn" Thật muốn đâm đầu vào tường mà.

Chưa hết! Tin sau đây còn sốc não hơn. Chính là "Nghỉ vấn tiểu thư Vạn Kiều hẹn hò với chồng sắp cưới của Mạt Huyền - đại tiểu thư của Vạn thị" được đăng từ... ngày hôm qua?

Cô lướt xuống, một loạt hình cô cùng Nam Tiêu trong tòa nhà FCC đó.

Ôi mấy chuyện này xoay cô đến chóng mặt. Mấy lời bình luận ngưỡng mộ cô, bây giờ đổi thành mấy lời kiểu như đang chửi rửa tiểu tam.

Làm ơn đi! Có kiểu người nào mà lại trở mặt nhanh đến như thế?

Cô bắt lực đánh đống máy tính. Càng xem chỉ càng làm cô thêm chóng mặt. Miệng thiên hạ đúng là chuyện gì cũng có thể nói.

Đang trong lúc cô khốn khổ nhất. Tiếng chuông di động vang lên, không nhìn số mà trực tiếp nghe máy

"Xin chào!"

"Em đang ở đâu?" giọng nói lạnh băng kia cô không thể quên. Nhưng tại sao lúc này lại khiến cô vui vẻ.

"Em đang ở căn hộ"

"Tôi qua đó" nói rồi không cần câu trả lời anh đã liền cúp máy.

Thiệt tình! Qua gì chứ? Ai cho anh qua! Mà khoan đã... anh ấy về rồi ư?

Chương 20: Thay em ra mặt(7)

Tiếng chuông cửa vang lên, cô chạy nhanh ra đến cửa. Tay vội lấy định mở nhưng không ngờ lại bị người bên ngoài nhanh một bước mở ra. Khiến cô đâm thẳng vào lồng ngực rắn chắc. Cô lao đảo rồi té xuống đất, kết quả là hai móng cô đập cánh không thương tiếc vào nền nhà lạnh lẽo.

"Vội như vậy là vì muốn gặp tôi sao?" Anh nhìn cảnh trước mắt, nhếch mép cười.

"Anh? Em mới không thèm" Anh đưa tay bế cô lên rồi ôm đi vào phía trong nhà. Ngồi xuống ghế sofa sau đó thuận tiện đặt cô ngồi lên đùi mình. Hai mắt anh và cô đối diện nhau.

Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi. Trên cổ áo somi trắng kia còn có dính một ít bẩn. Hai mắt tuy quầng thâm không hiện rõ nhưng rất rõ ràng nhìn thấy anh có vẻ rất bận đến nỗi không có thời gian nghỉ.

Chắc là khi xuống máy bay lại vội vàng đến chỗ cô. Anh còn không thèm nghỉ ngơi sao?

Cô bắt giác ôm anh, tựa vào vai anh.

Anh nhẹ nhàng xoa tóc cô nói "Có nhớ tôi không?"

Cô ngẩng đầu liếc anh một cái rồi tung ra chữ "Không!"

Sau đó lại bổ sung thêm câu "Không có anh rất thoải mái"

Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt anh nhìn cô với vẻ say đắm, còn có ngọn lửa đang cuồng nhiệt cháy kia "Thật?" anh phun ra một chữ.

Cô nhẹ giọng đáp "Ừm"

Anh liền đặt một nụ hôn đầy mãnh liệt lên môi cô. Anh mút thật mạnh như muốn mút lấy hết tất cả vị ngọt kia. Lưỡi anh hòa quyện, khuấy đảo khoang miệng cô. Làm cô mê luyến không dứt. Hai người cứ thế hôn nhau cho đến khi cảm thấy thiếu hơi.

Xa nhau mới mấy ngày mà đối với anh như mấy thế kỉ. Anh thật nhớ đôi môi này!

Anh cất giọng khàn khàn sau nụ hôn kia "Tôi rất nhớ em"

Câu nói ngọt kia bắt giác khiến cô đỏ ửng cả mặt "Vì sao không gọi điện cho em" nếu anh nói nhớ, thì vì sao không gọi điện thoại cho cô chứ?

"Không phải là để về sớm với em sao?" Giọng nói anh tuy lạnh nhạt, nhưng lại tràn đầy ngọt ngào.

Anh nhìn cô, càng mê đắm. Lại nhìn không nổi tiếp thêm cô một nụ hôn.

"Thật ra trên máy bay, việc đầu tiên tôi nghĩ tới chính là hôn em như thế này khi trở về" anh vuốt nhẹ má cô.

Cô lúc này càng thêm đỏ mặt. Im lặng nhìn anh mà không trả lời.

Sau một hồi lâu trao đổi đưa nhau những cái nhìn tình cảm. Anh đột nhiên kéo cô ra khỏi căn hộ.

"Chúng ta đi đâu?" cô vất vả vừa chạy theo anh vừa hỏi

"FCC" anh lạnh lạnh phun ra một chữ.

"Đến đó làm gì?" Cô vẻ không hiểu hỏi.

"Đ dẫn em đi dạo"

Trong lúc chờ lên máy bay anh nhàm chán nên mở tin tức ra xem. Vô tình thấy được một loạt tin nóng hổi. Trong đó cái tin khiến anh chú ý lại là cái tin cô hẹn hò kia. Sờ dĩ hôm đó khi lão bà nhà anh trở về có gọi điện cho anh nói chuyện. Anh cũng biết mọi việc như thế nào nhưng việc anh không chấp nhận nổi chính là hôm đó cô không dùng tiền anh đưa. Được! Nếu cô không dùng thì hôm nay anh sẽ dùng thay cô.

Chương 21: Thay em ra mặt(8)

Lão bà nhà anh hiếm lắm mới đi dạo phố trong nước một lần, thường thì theo ông chồng yêu quý của bà ấy đi khắp nơi, mặt bà ấy bị người làng quên đến nỗi không nhớ được rồi. Cơ hội hiếm có như thế, cô lại từ chối đồ bà ấy mua. Đã thế còn không chịu dùng tiền của anh đưa. Được lắm! Cô không dùng nah thay cô dùng.

Lục Tề kéo Bá Uy từ cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mỗi lần vào một cửa hàng khi đi ra lại thêm một đồng đồ trên tay. Anh cứ mãi mua sắm cho cô, khiến cô hết thay ra mặc vào, còn phải đi dòng dòng khiến cô mệt chết rồi.

"Tề! Anh... mau đứng lại. Em đau chân quá, không muốn đi nữa đâu" Cô tránh muốn thoát khỏi cái nắm tay của anh.

Anh trầm mặc không nói lời nào chỉ chăm chăm nhìn vào mắt cô.

"Anh... Là đang đề ý đến chuyện đó sao?" thăm rồi, cái đám nhà báo lá cải chết tiệt, đang tin nhầm Tiểu với cô hẹn hò, bây giờ không phải họa đang trước mắt sao?

"Em nói thử xem" Anh lạnh lạnh lên tiếng, nheo nheo mắt nhìn cô.

Cô như chợt dạ, cúi đầu. Đột nhiên cô không muốn đối diện... không phải, là không dám đối diện với ánh mắt sắc rét ấy.

"Em... không phải tại em"

"Không tại bản thân em thì còn ai? Cái con heo ngược này!" anh lườm rồi cộc đầu cô một cái.

Anh nhàn nhạt lên tiếng "Có ai ngu ngược như em không? Em là chê tiền đưa em ít nên không xài. Hay là em chỉ muốn xài tiền của người đàn ông khác?"

What the hội, man? Không phải anh ta tức giận là cái tin kia sao? Vậy ra là do cô tưởng tượng thôi sao? Thật mất mặt a!

"Trả lời" đôi mắt cương nghị của anh, bờ môi mỏng hơi mím đó, tràn đầy vẻ nghiêm túc pha lẫn sự tức giận.

Làm gì chứ? Không xài tiền cũng bị chửi sao?

"Đồ em mặc không hết, không muốn mua nữa nha. Anh không phải quần em. Em không thích hoang phí mấy thứ không hứng thú"

"Em thử nói lại một lần nữa" về mặt anh lúc này như muốn nói: Nếu em dám lặp lại, tôi khẳng định sẽ cho em biết tay.

Cô chợt run một cái. Cất giọng "Em.."

"Kể từ lúc này. Tiền tôi đưa e cứ xài đi. Tôi không phải nuôi nổi em. Em không xài nghĩa là em không yêu tôi" Anh kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô nói.

"Ai thèm yêu anh. Với lại để em xài sẽ tán gia bại sản cho anh biết mặt" cô bĩu môi lườm anh một cái. Nhưng khóe miệng đều không che nổi nụ cười rạng rỡ kia.

"Em có bản lĩnh đó? Em nghĩ tôi tích cực làm việc là để làm gì? Còn không phải vì tương lai chúng ta sao?" Anh ôm thật chặt lấy cô. Nếu anh không xác định tương lai của hai người. Thì bây giờ anh cần gì phải bận tới mặt tối mũi như thế này? Tất cả không phải vì cô hết sao?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thay em ra mặt(9)

"Tiểu thư Vạn Kiều, Lục tổng thật trùng hợp" Hoàn Quý Y từ đằng xa đi đến, bắt chặp hai đang thể hiện tình tứ trước công chúng.

Cái giọng nói vừa chán ghét vừa chanh chua đấy, đánh chết cô cũng không quên. Cô buống anh ra, nhìn về phía Hoàn Quý Y mỉm cười

"Thì ra là Hoãn tiểu thư. Có vẻ Hoãn tiểu thư rảnh rồi nên lần nào đến đây tôi cũng thấy cô cả"

"Không có. Tôi chỉ đang mua sắm trong đây cùng vài người bạn. Thấy cô liền qua đây chào hỏi" nói xong Hoãn Quý Y còn không quên quay sang nhìn anh một cái.

Cái người này! Thích nhìn là nhìn sao? Tôi móc mắt cô bây giờ!

"Tiểu thư Vạn Kiêu thật có phúc. Lần trước thì đi cùng với Tiêu tổng của tập đoàn Trần thị, hôm nay lại đi cùng Lục tổng của Dực Hòa. Tốc độ thay bạn trai của cô thật không kém" Hoãn Quý Y thầm nhếch mép. Tôi không có được người đàn ông này, Bá Uy cô cũng không được có.

Đồ đàn bà nói dối không chớp mắt. Hôm đó rõ ràng cô ta nghe cô giới thiệu Tiêu là bạn trai chị Huyền cơ mà. Đúng là tâm xà khẩu Phật, hừ!

"Cám ơn Hoãn tiểu thư quan tâm. Uy Uy nhà tôi như thế nào tôi hiểu rồi"Anh nhàn nhạt trả lời.

"Lục tổng tôi thấy một người cao quý như anh không nên để người phụ nữ như cô ta vừa dắt mũi vừa cấm sừng, chi bằng..." chi bằng tôi hiểu đạo lý, hai ta ở cùng chỗ vẫn tốt hơn. Đáng tiếc, câu nói còn chưa hết đã bị anh mạnh mẽ cắt ngang, làm Hoãn Quý Y cô im thinh.

"Tôi biết ý tốt của tiểu thư, nhưng làm sao đây tôi không đủ tiền đến mức nuôi tình nhân. Chi riêng tiền nuôi Uy Uy thôi tôi còn thấy không đủ" vừa nói anh vừa gờ lên đồng túi đồ to trên tay.

Mặt Hoãn Quý Y hết xanh rồi trắng, cô ta cười cười rồi lảnh đi thật nhanh. Mới đầu còn nghĩ cơ hội tốt như vậy, con người Lục Tề từ trước đến giờ nổi danh là cao ngạo, chắc chắn làm sao có thể chịu được khi bị người phụ nữ của mình cấm sừng. Cứ nghĩ sẽ cầu được con cá to mà mình luôn muốn, không ngờ không những không cầu được, lại bị người ta hung hăng lăng mạ thế kia. Ngày hôm nay thật đen đủi, tiện ti Bá Uy đó lần nào gặp ả ta cũng nước hùa vào thân!

Thấy Hoãn Quý Y đi xa, anh cũng không thể lãng phí thêm thời gian, liền kéo cô đi xem thêm mấy cửa hàng khác.

Nhưng chưa đi được 3 bước liền bị cô kéo lại.

"Em không muốn mua nữa. Chúng ta về nhà đi" giọng nói cô không biết vì sao lại trở nên vui vẻ. Có lẽ là khi nãy nghe thấy lời nói kia của anh.

"Tại sao? Em không thích đi cùng với tôi?" Anh bất giác cau mày quay lại nhìn cô.

"Không có! Anh ngồi máy bay đường dài như thế. Trước đó còn làm việc nhiều, bây giờ về đây còn đi dạo cùng em cả buổi. Anh không thấy mệt sao?" cô kéo kéo ống tay áo anh làm nũng.

Anh kéo cô lại bên mình, hôn lên đỉnh đầu cô nói "Đi với em không mệt"

"Anh không mệt nhưng em mệt" cô nhắm mắt ngước nhìn trong cái ôm của anh.

"Ngoan, bây giờ về nghỉ ngơi, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bồi rượu(1)

Lãng phí thời gian với cô Hoãn gì đó? anh không có thời gian chơi đùa. Anh làm sao không nhận ra cô ta đang thừa nước đục thả câu? Dù sao với tư cách là bạn trai kiêm người giám hộ kiêm người quan trọng của Uy Uy, anh vẫn là nên thay cô ra mặt, chính mình tự "đá văng" cô ta.

"Anh nghĩ gì thế?" Giọng nói dịu dàng của cô vang bên tai, làm anh không nghĩ đến chuyện kia nữa, nhẹ nhàng nhếch mép nói

"Tôi đói bụng"

"Vậy anh đi ngủ một giấc. Em đi làm cơm, tỉnh lại anh ăn được không?" Vừa nói cô vừa giúp anh cởi chiếc áo khoác.

Hai người sau khi vật lộn với đồng hồ mua được kia cho hết vào trong phòng cô. Dáng vẻ phong trần của anh rất mệt mỏi, cô không nỡ nên bảo anh đi ngủ, chính mình lại đi làm cơm để anh ăn.

"Ừ" anh trả lời, quay người đi về phòng cô, sau đó như chợt nhớ ra điều gì đó, anh liền quay người lại, kéo cô vào lòng, hôn nhẹ một cái lên môi rồi quay đi.

Tên này thiệt tình. Khổ thân cô! mai lại bị sự giám sát của anh ta. Bá Uy không khỏi lắc đầu ngao ngán. Cơ mà cô thích sự bá đạo này!

Anh ngủ từ trưa cho đến ánh trời chạng vạng tối. Đầu tóc anh rối bời, bộ dạng lếch xếch của anh trông thật mắc cùoi, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của anh chút nào, ngược lại còn tăng thêm tính yêu mị cho khuôn mặt sắc sảo của anh.

Mất đảo vài vòng, sau khi xác nhận mình đang ở đâu anh liền đứng dậy khỏi giường. Chiếc giường êm ái đầy mùi thơm của cô khiến anh có giấc ngủ thật ngon, làm anh không nổi rời xa.

Anh bước lảo đảo xuống bếp. Thấy dáng người nhỏ bé với bộ đồ ở nhà đang chạy qua chạy lại vô cùng bận rộn. Miệng anh bất giác cong lên thật ngọt ngào. Anh thích cảm giác này, trông cô như cô vợ nhỏ!

Anh đi đến, ôm trọn cô bằng khuôn ngực rộng lớn của anh, anh kéo mặt cô đến gần mình, đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô.

"Vẫn còn đang nấu cơm sao?" Anh gác cằm lên vai cô nhẹ giọng hỏi.

"Ừm! anh đói lắm sao?" với hai tay bận rộn với đồng thức ăn, cô mặc kệ để anh ôm mình.

"Cũng không hẳn!"

"VẬY RA XEM TV ĐI. LÁT NỮA SẼ XONG NGAY THÔI"

"VẬY ANH XEM TÀI LIỆU MỘT TÍ" anh gật đầu tán thành ý kiến của cô.

"Ừm"

Anh lười nhác rời khỏi người cô. Đi ra sofa ngồi, khẽ vuốt mi tâm sau đó lại nhanh chóng xem tài liệu.

Thức ăn cuối cùng cũng đã xong. Cô cời bỏ tạp dề bước ra ngoài.

"Tề, ăn cơm thôi" cô đi đến đằng sau anh, ôm lấy cổ anh từ đằng sau. Bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ: Nếu sông chung với anh cũng không tệ. Ít ra cô không hề ghét khi ở cạnh anh.

"Lấy hộ tôi cốc cà phê" Anh vẫn chăm chú xem tài liệu, không liếc mắt nhìn cô.

Cô giả vờ không nghe, cầm quyển sách kế bên đến chỗ đối diện anh ngồi xuống. Cô lật ra đọc một cách tự nhiên.

Không thấy câu trả lời, anh nhắc lại

"Nói em đấy, Uy Uy! cô bé đang đọc sách" Anh vẫn không ngẩng đầu nhìn cô.

Cô chợt gấp sách lại, bật ti vi lên xem. Để ngoài tai lời nói ủa anh.

"Em sao thế? Đừng coi ti vi nữa, lấy hộ tôi cốc cà phê" cô nhóc bướng bỉnh này, không thấy anh cần duy trì tinh tảo để làm việc sao?

Cô lần này lại tắt ti vi, mở sách một lần nữa xem.

Anh thật hết nói nổi. Cuối cùng cũng ngẩng đầu nói về phía cô "Em không giúp tôi sao tiểu thư?"

"Thiếu gia, tôi đói rồi, ngài đói rồi. Hai ta bây giờ nhân thức ăn còn nóng cùng nhau ăn hay ngồi đây "ăn" cái đồng giấy không có vị này?" Cô khoanh tay trước ngực nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bồi rượ(2)

Anh nhếch mép cười một cái. Đóng máy tính lại, chậm rãi đứng dậy đi đến bên cô ngồi xuống. Anh kéo cô ngồi lên đùi mình, để chính mình đối diện với cô

"Làm sao đây khi tôi muốn ăn cái khác hơn"

"Không phải nói muốn ăn cơm sao?" cô ôm lấy cổ anh.

Anh nhìn cô, cúi xuống hôn lấy môi cô, mút thật mạnh rồi day day như con thú đang thưởng thức thức ăn ngon miệng. Tay anh còn di chuyển xuống, bóp

lấy hai móng cạy tròn của cô.

Cô ngai ngừng, mặt cũng vì thế đỏ ửng lên. Anh nở nụ cười đắc ý sau đó lại đứng dậy nói "Tôi đói rồi Tề phu nhân" rồi bước đi vào bếp.

Tên này! không chọc ghẹo cô là chết sao?

Những ánh nắng yếu ớt xen lẫn đám mây hồng, trời bắt đầu dần dần chuyển tối. Cô lúc này từ phòng tắm bước ra sau khi hai dùng xong bữa tối.

Mái tóc nâu dài để xoã, trên cổ còn vắt chiếc khăn, trên người mặc bộ đồ thể thao ở nhà, nhẹ nhàng bước ra phòng khách nơi anh làm việc.

Cô đặt ly cà phê vừa pha trong tay xuống bàn, tiện thể ngồi xuống bên cạnh anh. Những giọt nước từ mái tóc từng giọt rơi xuống, dọc theo cổ cô rồi thấm vào áo. Một cảnh tượng đầy mê hoặc, cơ thể anh bất giác căng thẳng, đột nhiên cau mày.

"Em không sấy tóc mà đã đi ra đây?"

"Em vừa mới tắm" miệng đang ngậm miếng táo, cô hồn nhiên đáp lại.

Ai chả biết vừa mới tắm xong, nói thừa!

"Đi cầm máy sấy đến đây!" Anh lạnh lùng nói.

Làm gì căng thế? "Không đi!" cô nhún nhật phun ra. Cô đang ăn táo, bắt đi là đi sao?

"Có đi không?" Mặt anh lúc này trở thành một cục đen xì.

"Không đi"

Sắc mặt người nào không mấy tốt lắm bây giờ càng thêm tồi tệ.

"Thật là không đi lấy?" Anh nhướn mày hỏi một lần nữa.

"Nhất quyết không đi" vẫn câu trả lời cũ 'không đi'

"Được! tôi đi lấy" Anh bất lực đứng dậy đi lấy máy sấy.

Há há, còn tưởng bị chửi một trận. Không ngờ anh ấy không những không chửi mà còn chịu đi lấy. Thật đáng yêu quá đi. Cô vui vẻ đến nỗi hai chân đung đưa, mắt cười híp lại.

Anh trở ra với máy sấy trên tay. Cắm điện rồi bắt đầu sấy tóc cho cô.

"Lần sau không nên để tóc ướt, dễ bị cảm!" Anh vừa sấy vừa nói, giọng trần đầy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bồi rượu (3)

"Này! Sao anh còn chưa về" Bá Uy bước vào phòng liền thấy ai đó đang đặt cái bàn tọa lên cái giường êm ái của cô. Không phải đồ chùa nha! Với lại nhà cô là chung cư chỉ có một phòng đơn, phòng còn lại dành cho khách từ hôm nay đã trở thành phòng để quần áo rồi. Anh ở lại đây, vậy thì phải để anh ra ghế sofa đằng kia mà ngủ. Không trách co được nha. Trách là do anh và Huyền mua đồ quá nhiều cho cô thôi!

"Tôi phải về đâu khi em ở đây?" Lục Tề đóng quyển sách trong tay lại, vỗ nhẹ lên giường chỗ kế bên anh nói "Lại đây"

Cô không hiểu nhưng cũng không do dự đi đến ngồi xuống "Em cho anh hai sự lựa chọn, một là anh ngủ ở sofa, hai là em đá anh ra khỏi nhà. Đây là giường của em nha!"

Anh nhếch mép cười một cái "Tôi chọn em"

"Lục tiên sinh, hình như ngài không hiểu câu hỏi của tôi nhỉ? Nói đi, anh là đi ra hay để em động thủ?"

Anh liền không nói nhiều lời với cô đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng. Có vẻ ngoan! Ít ra anh ấy chưa đến nỗi rớt hết IQ. Nhưng cô bảo anh lại sofa kia ngủ, anh lại ngủ bên ngoài sao?...

Nằm xuống, chỉnh tư thế rồi nhắm mắt lại. Cô nghĩ rằng sẽ được an toàn ít nhất là hôm nay, lòng vui mừng khôn siết. Nhưng trong lúc tưởng chừng như sắp ngủ, cô lại nghe thấy có tiếng mở cửa phòng, sau đó là tiếng bước chân đang ngày càng gần cô, cô cảm giác được nửa phần giường còn lại bị lún xuống, biểu thị đã có người nằm xuống.

Cô định quay sang mừng anh một trận nhưng lại bị người nào đó ôm chặt không thể nhúc nhích.

"Không phải anh không được ngủ trên giường sao? Em nói rồi mà" cô nằm trong lòng anh không yên cựa quậy. Thom quá, mùi hương của anh thật quyến rũ, dễ chịu thật.

"Nằm im, không em tự lãnh hậu quả" Anh xoay người cô lại, để cô đối diện với mình rồi lại tiếp tục ôm chặt cô, để khuôn mặt cô áp sát lồng ngực vạm vỡ của anh, nghe tiếng tim đập trầm đều của anh.

"Anh chưa trả lời em" hiểu được câu nói của Lục Tề, cô chỉ biết nằm im bất động.

"Em là nói tôi đi ra ngoài, nhưng lại không cấm tôi có thể trở vào" anh nhắm mắt, tận hưởng mùi thơm từ mái tóc cô.

Con người này! Miệng lưỡi khi nào cũng sắc bén. Lí luận đủ kiểu làm cô điên cả đầu. Mặc kệ vậy!

Cô vòng tay qua ôm lấy lưng anh rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

"Nhanh vậy đã ngủ rồi sao?" Hơi thở đều đều vang làm anh không khỏi cười một cái. Khi này còn cùng anh tranh luận, bây giờ thì ngủ say như chết. Rốt cuộc không biết bao giờ cô bé này mới lớn nổi, không chừng người ngoài nhìn thấy còn nghĩ cô chưa dậy thì nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bồi rượu(4)

Trong mộng, cô cảm giác được môi miệng mình rất ướt, chẳng lẽ là do cô ngủ chảy nước miếng sao?

Dần mở mắt ra, trong con mơ màng cô thấy một khuôn mặt nam tính quen thuộc bỗng phóng đại trước mặt cô. Hiện thực kéo lý trí cô trở về, trời!!! Anh ấy hôn cô, Tề là đang hôn cô.

Anh cắn môi cô một cái rồi buông ra "Thân ái sớm. Ngủ tiếp đi"

"Bị ai đó quấy phá không ngủ được nữa rồi" cô liếc anh rồi đẩy anh ra bước xuống giường.

Anh nhún vai nhìn tấm lưng cô "Tôi chỉ là muốn một nụ hôn vào buổi sáng"

Cô không thèm để ý đến anh bước vào phòng tắm. Nhìn về mặt của cô anh nhếch mép cười cũng chậm rãi đi vào theo.

Anh tiến đến ôm cô từ đằng sau, cắn cắn day day cái tai của cô, làm cô nhột cười phá lên.

"Hôm nay có cùng anh đi làm không?"

"Cũng được" dù sao ở nhà cũng thật chán. Cô vẫn nên ở cùng anh nha.

Hai người tay trong tay cùng bước vào thang máy chuyên dụng, cô vui vẻ hướng anh cười một cái nói "Anh ăn đi không? Em đi mua"

"Cũng được, em hãy mua em cho tôi, tôi muốn em"

"Anh...đúng là thân kinh" cô liếc anh sau đó đi đến cắn nhẹ yết hầu của anh rồi bỏ chạy. Hắc hắc, đáng đời anh!

Cô mua một ít bánh mì sandwich rồi đi vào công ty, nhưng không hiểu sao khi vừa bước vào toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên cô. Làm gì thế? Co không có đặc tội với họ nha.

Bỗng ở đâu phát ra giọng nói có chút quen thuộc khiến cô và mọi người không khỏi quay đầu về phía đó.

"Ô ra là tiểu thư Vạn Kiều hồ ly tinh đây mà! Thật không biết con gió nào thổi cô đến công ty của chúng tôi"

Chà trách tại sao lại quen như thế, thì ra là chị xinh đẹp - Hiểu Hoàn Nhan.

"Chị?... Hồ ly tinh?" Gì mà hồ ly tinh? Là thấy thân thể cô hơn người mà nói là hồ ly tinh sao?

"Phải nha, hôm trước còn cùng giám đốc Trần thị hện hò, hôm nay lại đi cùng tổng giám đốc Lục đến công ty. Coi như cô có chút nhan sắc, cũng không thể thay người yêu như thay áo như vậy chứ, sẽ chẳng ai biết mai ai sẽ là người đi cùng cô" Hiểu Hoàn Nhan khinh thường, liếc mắt đầy khinh bỉ.

"Thay người yêu như thay áo? Tôi? Chị khẳng định sao? Chị có chứng cứ tôi là người yêu hay tình nhân của anh Tiêu sao? Còn về việc tôi cùng Tề đến đây cũng là lẽ đương nhiên, thư kí cần có trách nhiệm như vậy đối với C.E.O của họ" tưởng cô là dễ bắt nạt sao? Nằm mơ!

Cái gì? Cô ta như vậy mà trở thành thư kí? Trong khi chính mình chỉ là chức vụ văn phòng nhỏ ở công ty. Sao có thể? Cô ta là gian lận?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bồi rượu(5)

Trở về phòng làm việc của anh, lòng vẫn không khỏi bức bối. Đám người đó nhàn rồi hay sao mà lại thích bàn chuyện của cô?

Liếc mắt thấy anh đang cùng người nói chuyện, bỗng nhiên cô thật muốn chơi anh một vỏ để hả giận. Người ta nói đàn ông thường suy nghĩ bằng nửa thân dưới.... Hắc hắc.

Cô đứng dậy đi về phía anh, ngồi lên đùi, sau đó tiện tay mở hai nút áo sơ mi trắng của anh, đem vật ra, chính mình gặm cắn cổ anh, liếm liếm rồi lên dần đến tai thì cắn nhẹ một cái.

Mặc dù nhìn khuôn mặt anh không có biểu hiện gì, nhưng cô vẫn cảm giác được cơ thể anh đang trở nên căng thẳng, sống lưng anh đột nhiên rịn một tầng mồ hôi mỏng. Cô hài lòng vì kết quả cười một cái đầy gian manh, coi như chính cô đối với anh có sức hút nha!

Anh khẽ "Ừm" rất nhẹ, rồi liền bị tiếng khụ của anh che mất.

Vì là ngồi gần điện thoại của anh, nên cô có thể nghe thấy giọng nói của đối phương đang hỏi anh.

"Anh làm sao thế?" Âm thanh vang vọng từ bên kia, là giọng người phụ nữ nha! Anh cư nhiên lại nói chuyện với người phụ nữ khác trước mặt cô?

"Không có gì! Chỉ là chú chó nhỏ tôi nuôi đang quấy phá" Anh nhìn cô cười nhếch mép một cái, sau đó lại hướng môi cô mà cắn.

"Haha, bộ dáng của anh lại dễ con thú lông lá đầy mình bên người sao? Em là đang nghe nhầm sao?" Giọng người phụ nữ kia rất vui vẻ.

Gi cơ? Kêu cô là con thú lông lông? Ngày hôm nay thật đúng là cầu huyết mã. Hết là hồ ly tinh bay giờ lại trở thành con vật đầy lông lá. Cô có chút tức giận, trừng mắt với anh.

Lại thấy anh như giả bộ không chú ý đến cô, vẫn tiếp tục nói chuyện "Bất quá chú chó nhỏ này rất ngoan, rất dễ nuôi, cũng rất đáng yêu"

Anh nhìn cô, nụ cười tràn đầy yêu thương.

"Có vẻ chú chó nhỏ của tôi đang giận đấy"

"Giận sao?"

"Ừ! Giận tôi đặt sự chú ý lên người cô, nghe nó kêu này...." Anh phát vào mông, hướng điện thoại đến bên miệng cô.

Gi chứ? Chú chó nhỏ? Được , kêu thì kêu! Sợ gì chứ?

Cô "Àng, ăng..." Vài tiếng, sau đó vẫn là tiếp tục trừng mắt nhìn anh.

Anh cười rộ một cái, cung nệm cái má trắng trẻo của cô rồi ôm chặt vào lòng "Tôi phải dỗ chú chó nhỏ, không thể nói chuyện. Về phần tôi đặt hàng, hai ngày nữa hãy đưa tới" nói rồi không đợi đối phương trả lời, anh đã cúp máy.

"Xin ngài Lục bỏ con chó đầy lông lá này ra khỏi người, chớ lại bắn người ngài" cô giận dữ, cố thoát khỏi vòng tay anh.

"Tuy mình đầy lông lá, có thể bắn người tôi, nhưng tôi tự nguyện" anh vẫn ôm chặt không hề buông tay.

"Xin hỏi ngài Lục tại sao? Biết là bắn tại sao vẫn muốn ôm?"

"Chú chó nhỏ là thế giới của tôi, tôi theo chủ nghĩa với tư tưởng hoà bình, vẫn là nên bảo vệ thật tốt thế giới, làm sao có thể bắn một tí lại bỏ rơi chú chó nhỏ?"

Gi chứ? Con người Lục Tề chưa bao giờ có té bào lãng mạn nha, hôm nay được anh cho ăn lời ngon lời ngọt, khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh a! Nhưng không sao, cô rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bồi rượu(6)

Anh ấy cứ nhiên lại ở nhà mình đuổi mãi cũng không đi. Con người này thật vô liêm sỉ!

Cô hừ một cái liếc mắt thấy kẻ bên điện thoại đang có người gọi đến.

"Chị Huyền? bây giờ mới nhớ đến em sao" không phải chị Huyền đi chơi vui về gọi về chộc tức mình đấy chứ?

"Tiểu Uy, chị không có. Chị về có quà cho bảo bối của chị được không?"

"Được rồi, chị gọi em là có chuyện sao??"

"Ừm, Tiểu Uy chị thấy tin tức sáng nay nói rằng Thiện thị đang bên bờ phá sản. Giá cổ phiếu đang giảm đột ngột, em nói thử xem Tần Nhi có hay không bị ba trách mắng??" Giọng của Mạt Huyền thoáng run rẩy.

"Gi chứ?? chị nói không phải Tần Nhi lại đi tìm nơi ăn chơi như bar mà giải tỏa tâm trạng đấy chứ???" Chết tiệt, chị ấy một lần bị người ta dụ dỗ còn chưa đủ sao??

"Em sang thành phố B, tạm biệt Huyền" nói rồi cô cúp máy. Chuẩn bị hành lý bay sang thành phố B.

Ba của Tần Nhi tính khí rất nóng, mỗi lần công ty có sơ sót gì thì đều đổ lên đầu Tần Nhi mà trách. Tần Nhi ngoan hiền lại không ngờ vô bar một mình uống rượu như thế. Còn có lần sém bị người ta lừa gạt rồi. Không phải lần này lại đâm đầu vào đó nữa chứ???

Nghĩ đến cô không khỏi lo lắng. Tần Nhi ơi!!

lúc đến thành phố B đã là 7 giờ tối. Cô liền không suy nghĩ mà đi về Thiện gia. Lại không giống như kết quả mong muốn, đúng là Tần Nhi đã ra ngoài rất lâu rồi. Cô chỉ có phương án duy nhất để tìm thấy Tần Nhi chính là đi sét từng quán bar.

Trời càng trở nên tối hơn. Mới đó đã gần 9 giờ, nhưng cô vẫn chưa thấy Tần Nhi đâu. Nhìn lên trước mắt quán bar này vô cùng lớn, cô do dự không biết có nên vào không.

Gi chứ? cô từ nãy đã đi vào bao nhiêu quán bar rồi nha, còn sợ gì chứ?

Cô đẩy cửa bước vào. Tiếng nhạc ồn ào đến đỉnh tai nhức óc, còn xen lẫn những tiếng người cười nói. Mùi thuốc lá, mùi rượu còn cứ thế ập thẳng vào mũi cô, khiến cô vô thức ho nhẹ một cái. Cô đảo mắt xung quanh một cái, bên trong này ánh sáng yếu khiến cô không thể nhìn rõ. Bỗng ánh mắt cô dừng lại trước bóng lưng nhỏ nhắn đang ngồi phía bên tay trái cô. Đúng là Tần Nhi rồi! Nhìn cô vẻ như đã say mềm rồi. Biết ngay mà, cũng may là cô đến sớm. Không thì Tần Nhi với vẻ đẹp này thì con sói nào lại buông tha chứ??

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bồi rượu(7)

Mấy ngày nay việc của công ty rớt giá cổ phiếu đã khiến cô đau đầu. Lại hằng ngày về nhà bị ba day night khiến cô thật mệt mỏi. Coi như hôm nay là để giải căng thẳng cho bản thân. Lại thêm một lần nữa Tần Nhi lại quyết định vào bar chơi.

Tần Nhi hôm nay ăn mặc khác mọi ngày. Chiếc đầm bó sát đỏ chói, khuôn mặt bị trang điểm trở nên sắc sảo, mái tóc cột gọn gàng bây giờ lại xoã ra. Từ trên xuống dưới Tần Nhi đều một vẻ yêu mị, cảm dỗ đàn ông.

Tần Nhi lạnh lùng bước vào quán, đi thẳng vào quầy bar. Đầu tiên gọi vài ly rượu sau đó cũng trở nên say mềm.

Tần Nhi cô là một con người, không phải là cái máy. Tuy cô không tài giỏi như người khác, không có tài lãnh đạo tốt như ba cô nghĩ. Cô không có gì ngoài vẻ xinh đẹp cả. Cô coi như cũng là một tiểu thư đi, nhưng cô sao lại không được yêu thương chiều chuộng. Cô chỉ là một cô gái mới ra trường. Lại cứ nhiên đem cả công ty đến tay cô quản lý. Cô có thể làm được sao??

Đôi mắt cô mông lung, vô định nhìn về một phía. Cô giống như đang chìm đắm với suy nghĩ của bản thân, lại không ý thức được có một đám người đàn ông đi về phía cô.

"Cô em, em rất xinh đẹp. Tụi anh ngồi cùng được không?" Một trưc cao lớn nhất trong nhóm nói.

Cô nức một cái, nhìn thấy người đàn ông này cô chỉ muốn nôn. Đeo mắt về phía khác coi như không nghe thấy, lại vô tình thấy được Lôi Thần.

"Này! đang hỏi cùng đây. Có muốn chơi cùng tụi anh không?"

Phải! chính là nhân cơ hội này. Cô sẽ mượn cơ say, mượn cơ say mà tiếp cận anh.

Nghĩ rồi cô lao đảo đi đến chỗ của Lôi Thần, ánh mắt nhìn anh ngập đầy nước.

"Anh, là mắt người kia tiếp cận em" Cô đưa tay chỉ lên đám người đàn ông. Một tay còn lại thì bám chặt lấy cánh tay của Lôi Thần.

Lôi Thần thoáng qua có vẻ như do dự, sau đó cảm thấy thú vị nhìn Tần Nhi như xem kịch vui cô đóng. Còn không quên liếc mắt bảo mắt tên kia đi.

Mẹ kiếp! con à đàn bà đó. Ai lại biết là người của vị Công tử đào hoa Lôi Thần đó chứ? Nếu biết thì ông đây cũng không dám lại rồi. Coi chừng lại phải nước hoa vào thân, hử!!!

"Cô là muốn cùng tôi đóng kịch ư?" Lôi Thần nhìn Tần Nhi nhướn mày, môi còn cong lên, khiến hán trông rất tà mị.

Tần Nhi không đáp, chỉ lấy đầu dụi dụi vào ngực Lôi Thần như đang né tránh câu hỏi.

Lôi Thần thích thú mỉm cười, tay vô thức vuốt lấy những sợi tóc dài của Tần Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bồi rượu (8)

Cô mặc kệ Lôi Thần chỉ đối với thân thể cô hưng thú. Chỉ là cô tình nguyện, tình nguyện cho anh. Vì anh là người cô đã bận lòng suốt 2 năm nay.

Phải, là cô gặp anh trong một lần tham dự tiệc rượu. Anh là con trai của thị trưởng. Đứa con trai đầu cũng là duy nhất của thị trưởng Lôi Thành Danh - Lôi Thần. Anh nhân nhả, anh phong lưu, anh cuốn hút. Mặc dù chỉ là tình cờ gặp gỡ, nhưng sao bóng dáng anh cứ chiếm lấy lòng cô không dứt. Chắc đó là nhất kiến chung tình. Cô đối với anh trước sau như một. Nhưng người cao ngạo như anh sao lại để ý đến người như cô chứ. Gia đình cô lúc đó chỉ mới thành lập công ty, dựa vào một ít quan hệ mới được đi bữa tiệc ngày đó. Anh là không nhớ đến cô cũng đúng.

Thế nên mặc kệ kết quả ngày mai ra sao, cô sẽ dựa vào mình say mà tiếp cận anh, dâng hiến lần đầu của mình cho anh.

Cô nhìn lên người đàn ông trước mắt. Đôi mắt trở nên xa xăm, cô nhào vào lòng Lôi Thần làm nũng.

"Anh, là hôm nay em sẽ bồi rượu có được hay không?" Cô chỉ tay lên ngực kiêu mị nhìn anh.

"Tùy em" Hán cong cong môi cười. Đối với đàn bà chủ động là hán thích hơn, vì hán thích cảm giác được người phục vụ. Tuy hán không biết cô gái này nhưng người đẹp mà không chơi đùa thì thật quá uổng phí.

Dứt lời hán nâng ly rượu đến bên chạm vào môi cô. Sự lạnh lẽo chốc lát từ chiếc ly thủy tinh truyền đến, nhưng cô lại cảm giác mình nóng rực như lửa đốt trong người. Họng khô hạn cả lại, bất giác cô lè lưỡi liếm quanh môi một cái, lại không ngờ điều đó khiến yết hầu người đàn ông trước mặt cứ lên xuống.

Hán cúi sát mặt cô, nồng nhiệt hôn lên môi cô thật sâu.

Mùi vị cô gái này coi như không quá tệ, có thể tạm chấp nhận. Nhưng khoang miệng cô ta thật nồng nặc mùi rượu khiến hán muốn ho sặc sụa. Nhanh chóng đẩy Tần Nhi ra rồi đi vào phòng vệ sinh súc miệng.

Tần Nhi nhìn bóng dáng dần khuất trong vô vàn người ở đây, cảm thấy thật cô đơn lạc lõng. Anh ấy còn đối với cơ thể mình không hứng thú, vậy tiếp cận anh ấy còn có ích gì sao? cô nở một nụ cười tự giễu chính bản thân mình.

Nhìn ly rượu trước mắt, cô lại muốn nâng ly một hơi cạn sạch. Nhưng tay vừa chạm đến ly đã bị một bàn tay mềm mại trắng nõn khác ngăn lại. Cô ngước mắt bất gặp người em bạn thân thiết của cô, không khỏi ngạc nhiên tròn to mắt.

"Tần Nhi, chị say rồi theo em về nhà đi" Bá Uy vươn tay muốn đỡ Tần Nhi lại bị gạt ra.

"Chị không muốn, chị muốn ở đây chơi" Tần Nhi mắt ngập nước nhìn Bá Uy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bồi rượu(9)

Một thời gian không gặp. Tần Nhi hiền thực dịu dàng, bây giờ lại vui chơi phóng túng ở nơi ồn ào này.

Bá Uy ngồi xuống bên Tần Nhi. Tay vỗ nhẹ lên lưng khi thấy Tần Nhi nôn.

Tần Nhi là một người đơn sơ. Bây giờ thì lại trở nên hung dữ sắc bén, bộ đầm diêm dúa này càng khiến cô thêm già dặn, lớn tuổi.

Tay từ vỗ chuyển sang vuốt nhẹ tấm lưng thon gầy

"Tần Nhi, theo em về nhà được không? nơi này không hợp với chị. Ngoan nào~"

Lúc này, Lôi Thần từ nhà vệ sinh trở lại, nhìn thấy cô gái đang lôi kéo đồ chơi mới của mình, hần nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ đối diện.

Trái ngược với đồ chơi mới của hần, cô gái này còn rất trẻ. Nhìn cách ăn mặc cũng hoàn toàn khác biệt sự ồn ào nơi đây. Cái đầm trắng thật thanh thủy, thuần khiết. Làn da trắng không tì vết làm nổi bật mái tóc nâu. Điều quan trọng hơn cả chính là cô gái này có khuôn mặt của một thiên sứ, rất xinh đẹp.

Đúng là mỹ nhân - hần thầm khen.

Mất thấy cô bé thiên sứ dắt người của hần đi, hần liền đứng dậy đi đến.

"Này cô bé! đó là người của tôi"

"Ai là người của anh? bớt ăn nói hàm hồ" Đừng thấy Tần Nhi xinh đẹp rồi muốn cướp nga.

"Là cô ta muốn bồi tôi.Em mang cô ta đi rồi ai bồi anh đây?" hần cười một cách tà mị nhìn cô.

"Mỹ nữa đây thế kia, anh không kéo kiệt đến nỗi cả cô gái này cũng muốn chứ?" Cô nhướn mày nhìn hần.

"Phải, mỹ nữ thì đây..." hần ngập ngừng một chút, đảo mắt quanh phòng một lượt, tiến sát lại gần cô sau nói nói "Nhưng tôi thì không hứng thú"

"Vậy chứ anh muốn gì đây?" Cô bắt đầu thấy bức bối nha. Cái tên này thật điên khùng.

"Tôi để cô ta đi, nhưng em thì ở lại thay cô ta bồi rượu có được hay không?"

"Năm mơ!" Cô liếc mắt hần, quay người dẫn Tần nhi rời đi, mặc kệ cái tên dở hơi kia.

Nhưng có vẻ như hần không biết điều, cư nhiên lại hung hăng nắm lấy cô tay cô, kéo cô vào lòng.

Cô tức giận trừng mắt với hần "Anh làm gì thế? buông ra!" Cô như thế lại ghé tòm hành động của hần, còn có cái mùi thuốc lá. Chết tiệt! cô rất ghét cái mùi này.

"Em ở lại, cô ta sẽ được đi" Nhìn thấy cô tức giận, hần lại càng muốn trêu chọc cô.

"Được! anh là muốn người bồi rượu?" cô bất đắc dĩ nhìn hần, rồi nhìn xung quanh một lượt.

"Đúng! là muốn em bồi anh"

"Được!" Cô vươn tay cầm lấy ly rượu trên bàn, không chút do dự đổ thẳng lên người Lôi Thần, sau đó lại từ từ nhả ra một câu "Tận hưởng vui vẻ"

Dứt lời cô dắt người rời đi. Lôi Thần cười thầm nghĩ thật là một cô gái thú vị.

"Dừng lại" Hần nhìn bóng lưng cô khuất dần không khỏi tiếc nuối.

Cô dừng bước quay đầu nhìn Lôi Thần "xin hỏi, anh muốn thêm một ly nữa sao? nhưng rất xin lỗi. Tôi có việc cần đi trước" cô nhếch mép ra khỏi quán Bar.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tặng em đấy(1)

"Em đang ở đâu?" Giọng nói lạnh băng từ đầu dây bên kia truyền đến khiến cô rùng mình một cái. Cô sao lại quên mất còn có một người đang quản cuộc sống của cô chứ. Cô bất đắc dĩ liếc qua người bên cạnh, thờ hất ra nói

"Em đang ở thành phố B, mai em sẽ đáp chuyến bay sớm nhất để về"

"Không cần, em ở đó đi đợi tôi" dứt lời người bên kia đã tắt máy.

Giữ chứ? là anh không giận đi? Cái giọng nói này. Khăng định lại trừ tiền mình nữa chứ gì? hừ!!

Hoàn thành đưa Tần Nhi về nhà. Cô trở lại khách sạn Vĩnh Hằng. Lúc này cũng đã khuya, cô định leo lên giường đi ngủ, lại không nghĩ có người gọi cửa. Cô thật muốn lấy chổi đập người đó vài cái, muộn như thế này còn không để người ta được nghỉ ngơi sao?

Cô hung hăng tiến đến phía cửa, mở ra trùng mắt oán hận người đối diện, nhưng chưa đầy 2 giây cô đã thu hồi tầm mắt lại. Vì người trước mặt này không ai khác chính là tên độc tài Lục Tề.

"Bất mãn sao?" Anh cởi áo khoác bước vào nhà. Ngồi xuống chiếc ghế sofa, tay nói lỏng cả vạt nói "Tôi chưa tính sổ vụ em đi mà không nói lời nào đấy"

Cơ thể cô run nhè nhẹ, Cô bất giác quay đầu cười lấy lòng.

"Lại đây" Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

Cô vui vẻ đi đến bên cạnh. Anh đặt cô ngồi lên đùi, tay vuốt ve mái tóc của cô "Sang đây làm gì?"

"Có chuyện thôi" nói xong cô mới cảm giác được ánh mắt nguy hiểm của anh, vội vàng sửa lời "Em qua đây vì lo cho chị Tần Nhi thôi. Chị ấy khi buồn hay uống rượu, sợ lại bị người khác dụ dỗ, em qua đây mới không kịp nói anh một tiếng"

"Lần sau không tiện gọi thì hãy nhắn tin" Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

"Em biết rồi" Cô cũng đưa tay đáp lại cái ôm của anh. Đầu cô vùi sâu vào lồng ngực anh, hít những mùi thơm mát chỉ thuộc về anh mà cảm thấy lòng thoải mái. Con ngu cũng vội vàng ập đến, cô ngáp một cái thật dài, nước mắt do ngáp bị chảy ra. Anh cười thật ngọt rồi cũng đưa tay lau đi giọt nước chảy dài trên mặt cô.

"Mắc ngủ thì ngủ đi, tí nữa tôi bế em vào phòng được chứ?" Anh thổi khí vào tai cô, cô nhột liền cười khanh khách. Chỉ đáp anh bằng giọng mũi nhè nhẹ.

"Ngoan" Anh cứ thế vuốt tấm lưng cô, cô thì ngoan ngoãn như con mèo nhỏ trong lòng anh ngon lành ngủ.

"Ngoan sẽ có thưởng cho em" Anh nhếch mép, cúi xuống nhìn khuôn mặt say sưa ngủ kia. Không kìm nổi mà lấy tay véo nhẹ một cái vào má cô, má cô mềm mại như dòng sữa tinh khiết, nhéo rất dễ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tặng em đấy(2)

Khó thở quá! cô cảm thấy có gì đó đè lên ngực khiến cô thật khó thở. Cô khó khăn mở mắt. Cảm thấy toàn bộ thân thể trở nên đau nhức không thể động đậy.

Bỗng thấy trước ngực cô thật nhột nga. Cô đưa mắt nhìn xuống. Thấy người nào đó đang coi ngực cô như gối mà nằm, cả thân thể to lớn đều đè hết lên

thân nhờ bé của cô. Đã vậy cái tay còn không yên phận chui vào áo lót nắm một bên ngực của cô. Có vẻ tên này ngủ quá ngon đi, nào biết cô thật khó chịu muốn chết??

Đưa tay véo lỗ tai anh lớn tiếng mắng “Lục Tề tên sắc lang”

Lục Tề cau mày lại, tay đang nắm lấy ngực cô dùng sức bóp mạnh một cái khiến cô đau điếng “Sáng sớm đừng làm rộn, ngủ một tí nữa đi” dứt lời sau đó lại dùng tay còn lại kéo cái tay đang làm rộn ở trên tai anh ra, kéo đến hôn một cái trên mu bàn tay cô.

“Anh nghĩ em có thể ngủ tiếp khi sắp bị đè chết sao?” cô chán ghét liếc anh một cái, tay còn hất mạnh lui về.

Anh dường như không vui, hơi nghiêng người về một bên, trườn lên cắn lấy môi cô, tay dùng sức ôm chặt cô vào lòng. Như tìm cho cô một tư thế thật thoải mái sau đó lười anh cuốn lấy lười cô, lúc lại dịu dàng lúc lại cuồng dã. Tay anh trong áo lót ra sức hoạt động. Đến khi cảm thấy cô không thể chịu được nữa, anh mới miễn cưỡng tha cho cô.

Cô thở hổn hển, nhìn anh với ánh mắt mông lung tràn đầy lớp sương phun ra một câu “Tên sắc lang”

Anh thổi khí vào tai cô, thuận tiện hít những mùi hương thanh khiết chỉ có riêng trên người cô “Chẳng phải em rất thích sao?” giọng anh tràn đầy dịu dàng nói.

“Tự kỉ” nói rồi cô đẩy anh ra. Hướng về phòng vệ sinh đi.

Anh lúc này cũng ngồi dậy, xoa xoa mái tóc rối xù, lảo đảo bước về phòng vệ sinh.

Anh ôm lấy cô từ phía sau. Khẽ cắn vào vành tai cô, rồi lại gục đầu xuống đôi vai gầy của cô. Áp sát thân thể của hai người, để cô cảm nhận lửa nóng của chính mình.

“Này! em đang đánh răng đi ra đi” cô cau gợn quát lên. Tên đàn ông này cứ bám lấy cô như bạch tuộc ấy.

Vòng tay ôm ngang hông cô càng chặt hơn “Tôi có phải không cho em đánh răng đâu?”

“Nhưng anh đang cản trở em”

“Tôi không thấy mình sai chỗ nào cả” Anh thản nhiên nói, miệng còn day day ở cái cổ trắng mịn của cô.

Anh!!! đồ chết dẫm. Hừ!!

“Anh mau ra khỏi đây đi” cô đẩy anh ra khỏi phòng. Thật phiền phức mà, tại sao lúc nào cũng chọc cô thế nhỉ??

Mới sáng sớm mà anh ấy đã muốn bị đập một phát rồi hừ!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tặng em đấy(3)

Sau khi hai người từ phòng vệ sinh đi ra. Lục Tề lại kéo cô ngồi xuống ghế sofa, đặt cô ngồi lên đùi chính mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô.

“Anh là hôm nay không đi làm sao?” cô ôm lấy cổ anh nói.

“Cũng không đến nỗi phá sản đi” Anh nhàn nhạt trả lời, tay vẫn vuốt mái tóc mềm mại của cô. Dường như anh rất thích chúng.

Cô phì một tiếng, lại liếc mắt nhìn anh “Vậy hôm nay tại mình hẹn hò đi. Em muốn đến những nơi nào nhiệt” nhắc đến làm hai mắt cô không khỏi sáng rực vì hưng phấn nga.

“Chiều theo ý em” anh mỉm cười cắn nhẹ lên môi cô. Khiến cho người nào đó bất giác đỏ mặt.

Lục Tề cùng Bá Uy ra khỏi khách sạn. Lái xe về phía trung tâm thành phố. Tại đó, họ dừng trước một quán cà phê khá yên tĩnh.

Lục Tề kéo ghế để cô ngồi xuống. Sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô, nhẹ nhàng cất thanh hỏi “Em muốn uống gì?”

“Thức uống có cồn” cô nhìn anh cười híp mắt. Lâu rồi cô không uống thứ gì đó mạnh một chút nha, thật sự rất buồn miệng.

Anh hướng về phía người phục vụ như không nghe nói “Một cà phê và một trà sữa, cảm ơn”

“Này!” cô tức giận trừng mắt với anh.

“Sáng sớm uống nước có còn không tốt, vẫn là nên uống gì đó ngọt một chút” anh không nhìn cô, trên tay cầm điện thoại xem tin tức.

“Vậy anh còn hỏi em làm gì? Anh cái gì cũng tự quyết định” cô liếc mắt chán chường.

“Chỉ là tôi muốn nghe thôi” anh nhìn cô cười nhếch mép một cái, sau đó lại nhìn về điện thoại.

“...” cái người đàn ông này không chọc cô một khắc là không được sao?

Ngoài mặt có vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng anh lại đang cười. Anh thích khuôn mặt khi cô giận, anh thích quãng thời gian hai người vui vẻ bên nhau này. Anh cũng thích cô.

Tiếng chuông điện thoại bỗng réo rất từ di động anh truyền đến. Làm nụ cười trong lòng dập tắt hẳn, anh cau mày nhấn nút trả lời, chưa kịp cất tiếng đã bị giọng nói vui vẻ bên kia lấn át.

“Tề, anh hiện có rảnh em đến đưa xe đây” Phương Nhã Lý không khỏi dịu dàng cất tiếng.

“Cũng tốt! tôi đang ở quán cà phê XX đối diện là toà nhà thực phẩm nổi tiếng” Anh vừa nói vừa nhìn xung quanh.

“Được! em đến đó ngay. Mà này, sao lại mua chiếc màu đỏ thế? không phải anh chỉ mua xe màu đen thôi sao? chẳng lẽ.... là anh tặng cô gái nào sao?”

“Thật nhiều chuyện Nhã Lý. Mau đến đây đi” Anh không hài lòng với người phụ nữ này, quản luôn cả việc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tặng em đây(4)

Phương Nhã Lý là một cô gái trẻ trung, năng động khác hẳn độ tuổi 25 trưởng thành vốn có. Nhã Lý là giám đốc của công ty Đại Thành với nhiều mẫu siêu xe nổi tiếng.

Người ta khi nhắc đến tên cô là liền biết cô như một nữ cường nhân độc thân. Vốn là cô đang ở độ tuổi đẹp nhất, chính vì thế có nhiều gia tộc muốn giới thiệu con trai của họ cho cô. Nhưng cô nhất quyết không đi xem mặt dù chỉ một lần. Lại mấy ai biết được, trái tim thanh xuân của người thiếu nữ này lại dành cho duy nhất một người đàn ông tên là Lục Tề.

Nhã Lý và Lục Tề khi trước là hậu bối và tiền bối ở chung một đại học Havard. Ngay từ lần đầu khi cô vào trường nghe thấy tên anh liền có ấn tượng. Đến khi hai người nói chuyện với nhau cô đã nhất kiến chung tình.

Anh ở đại học Havard là một nhân tài rất nổi tiếng với chỉ số thông minh của mình. Đến lúc anh ra trường, các thầy cô còn có nhã ý muốn anh ở lại làm nghiên cứu sinh nhưng lại không biết vì lý do gì mà anh từ chối, sau đó biệt tăm biệt tích một thời gian. Đến gần đây thấy báo chí đưa tin mới biết anh đã về nước.

Còn cô sau khi ra trường, bị ba mẹ bắt về nên đã xin việc vào Đại Thành. Cũng may mắn là làm việc ở đây khá tốt.

Cứ tưởng là anh sẽ quên mất mình sau một thời gian dài như thế, lòng có chút chua xót. Nhưng ngay lúc đấy lại nhận được điện thoại của anh.

Anh là muốn mua chiếc ferrari màu đỏ phiên bản giới hạn mới tung ra thị trường kìa. Được thôi, là ai muốn thì cô sao lại từ chối được, cô sẽ dành lại một chiếc cho anh nhưng cô thật không nghĩ người đàn ông như anh lại thích màu đỏ cơ đấy. Các đại gia thường mua chiếc này là để tặng cho tình nhân, chẳng lẽ anh cũng như vậy?? nhưng mà trên một tờ báo nói rằng anh còn độc thân cơ mà?? Thật quái lạ!!!

Là hôm trước cô có gọi cho anh để thảo luận về hợp đồng mua bán. Cô lại không ngờ hơn anh thích động vật. Không chỉ vậy, dường như cô cảm thấy trong lời nói của anh có vẻ rất khác, cô cảm giác được anh đang chú ý đến mình, cô thiết có phần thụ sủng nhược kinh nha.

Nếu anh đã có ý với cô, thì quả thật tốt. Vì cô cũng có ý với anh từ rất lâu rồi.

Hôm nay nghe nói anh đang công tác ở thành phố B. Cô thuận tiện đích thân mang xe qua cho anh. Anh chắc chắn sẽ cùng cô uống cà phê nói chuyện không chừng. Càng nghĩ cô càng cảm thấy nôn nóng.

Không biết chiếc xe đó ai sẽ là người có điểm phúc lớn được nhận từ anh. Người đó chắc hẳn sẽ vui lắm, cũng có thể anh tặng mẹ anh chăng?? Nhưng nếu có ý với cô không chừng lại tặng cho cô, khiến cô bất ngờ. Hắc hắc!!

(Lộ: Áo tưởng sức mạnh-lời nói của tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tặng em đây(5)

Nhã Lý nổi danh là một người rất quý tắc, cô đối với công việc luôn là nghiêm túc. Thường ngày thì đến giờ tan tầm cô mới ra khỏi văn phòng, nhưng hôm nay lại nổi hứng tan làm sớm thế kia. Khăng định là gặp chuyện gì đó khiến cô vui vẻ đến độ bỏ cả việc.

Phuong Nhã Lý thân nhiên đi ra khỏi công ty trước bao ánh nhìn của nhân viên. Trên mặt lại có một nụ cười nhẹ khiến cho mọi người một hồi lo sợ. Phuong Nhã Lý từ trước đến giờ rất ít khi cười. Bề ngoài chỉ luôn một vẻ lạnh nhạt khách sáo, cũng chưa bao giờ cảm thấy cô vui vẻ ra mặt như hôm nay.

Phuong Nhã Lý xuống gara ngồi vào chính xe mình. Gọi một cuộc cho bên nhân viên chờ xe, lại thêm một cuộc cho Lục Tề.

“Tề, anh đến khách sạn Thường An nhé. Anh nói mời em ăn một bữa. Thật may mắn, hôm nay em không bận gì cả” Phuong Nhã Lý vừa đánh lái tiến ra khỏi toà nhà, vừa không kiềm nổi vui vẻ.

“Được! bây giờ tôi qua đó” Lục Tề bên đầu dây vừa dứt lời đã tắt máy. Tình anh là thế, anh không thích dài dòng, cô quen anh lâu như vậy tất nhiên sẽ thật hiểu anh.

Vì là ở thành phố B, không phải là thành phố nơi anh sinh sống, anh hẳn là đến đây công tác một thời gian thôi. Nên việc di chuyển sẽ là taxi. Lúc cô đến khách sạn Thường An cũng đã thấy anh ở đó, lòng không khỏi liền cảm thấy vui vẻ.

Nhã Lý bước xuống xe, sai bước đến gần anh. Liếc mắt thấy những nhân viên đang hạ chiếc xe Ferrari đỏ xuống, nhẹ nhàng đưa chiếc chìa khoá lên trước mặt anh “Của anh đây. Khi nào về thành phố S thì nói em, em kêu người mang về giúp anh”

Anh gạt đầu nhận lấy chiếc chìa khoá không nói gì. Làm động tác mời Nhã Lý vào trong khách sạn.

Sở dĩ nơi đây là khách sạn nhưng nhà hàng ở đây làm đồ ăn rất ngon. Khẩu vị của Nhã Lý rất hợp với nơi này. Thường ngày vẫn bảo trợ lý đi mua đồ ăn chỗ này cho cô.

Họ cùng sánh bước bên nhau đi vào trong. Nhã Lý như ngập tràn trong hạnh phúc. Căn bản đôi mắt của cô lúc này chỉ tập trung vào một người chính là người đàn ông trước mặt này. Thật rõ ràng cũng không để ý mình cùng đứng lại theo anh lúc nào. Cũng không để ý anh đang cười nói với ai. Cô rất ngạc nhiên, đây là lần đầu cô thấy anh cười nha, rất đẹp trai!

Thật thắc mắc điều gì lại khiến anh cười đẹp mắt thế kia. Chính mình tỉnh táo lại, lại thấy anh đưa chìa khoá chiếc Ferrari kia vào tay một cô gái

“Giữ lấy giúp tôi! nếu em làm mất thì chúng ta không về lại khách sạn được đâu” Lục Tề xoa xoa cung nựng cái má Bá Uy, nhẹ véo một cái. Khiến cô đau đến mặt nhăn như khi ăn ớt.-

Anh cười cười rồi đi ra sau kéo ghế để Bá Uy ngồi xuống sau đó làm động tác mời ngồi đối với Nhã Lý. Nhã Lý như bị ngưng trệ vài giây. Đây, là cô gái nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tặng em đây(6)

Lục Tề làm động tác mời Nhã Lý ngồi chứ không phải kéo ghế để cô ngồi. Cô có phần cảm thấy mất mát. Nhưng lại bị những suy nghĩ tích cực vục lại mấy phần tự tin của cô. Cô cười thật tươi sau đó ngồi xuống ghế đối diện với anh.

Lục Tề đẩy menu đến trước mặt Nhã Lý. Cô tự nhiên nhận lấy, mặt cũng liếc về phía Bá Uy cũng đang có menu tương tự, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Biết anh không thích hải sản nên phần lớn Nhã Lý gọi những món thịt. Có lẽ vì Nhã Lý là khách nên Bá Uy hầu như không gọi thêm món. Anh cau mày kéo menu trong tay người phục vụ đã được cô trả lại đến trước mặt, gọi một loạt những món ăn mà Bá Uy thích, nhưng những thức ăn đó đều là hải sản.

Nhã Lý không khỏi tròn tròn mắt nhìn anh.

“Tề, không phải anh không thích hải sản sao?”

“Ai nói, cô Phương chắc là nghe lầm rồi. Tôi rất thích hải sản” Sự thật đúng như lời Nhã Lý nói. Anh không thích hải sản cho lắm, nhưng người bên cạnh lại rất thích, anh không nỡ nhìn cô ăn không ngon, nên ăn hải sản đối với anh cũng không có gì đáng ngại.

Còn về Nhã Lý, cô nhớ khi còn đại học, cô có dịp đi ăn cùng với anh trong một tiệm hải sản. Anh ăn rất ít, cô nghĩ anh khiêm tốn nhưng anh lại nói anh không thích hải sản. Câu nói nghe như vô tình của anh nhưng lại khảm sâu vào lòng cô. Như thế lại không biết khi nào anh lại đổi sở thích thích ăn hải sản này. Hay cũng có thể là vì lúc đó anh không muốn cùng ngồi ăn với cô.

Trong khi chờ đợi thức ăn đưa lên, Nhã Lý nhận ra từ đầu đến giờ giới thiệu đôi phương, cô bèn hỏi Lục Tề.

“Tề, anh vẫn chưa giới thiệu cô gái bên cạnh cho em nha. Thật xinh đẹp quá!” Cô cười cười hướng về phía Bá Uy tiếp lời.

“Xin chào! chị là Phương Nhã Lý. Em khoá dưới của anh Tề khi còn ở đại học”

Bá Uy gật đầu một cái tỏ ý đã nghe. Rồi cũng cười nói “Chào chị, em là Bá Uy”

Bá Uy?? nghe quen quá! hình như có nghe qua ở đâu rồi.

“Tên rất đẹp! là em gái của Tề sao??”

“Không, tôi không có em gái” Tiếng của Lục Tề này giờ đang im lặng lại vang lên. Không cho Bá Uy cơ hội trả lời Nhã Lý.

“Vậy sao??? vậy đây là...” Nhã Lý hơi nheo mắt hỏi.

Anh chậm rãi dựa lưng vào thành ghế. Một tay vòng lấy eo cô ôm vào lòng “Người con gái của tôi” Anh nhìn xuống cô, tuy vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, nhưng trong đôi mắt có bao nhiêu dịu dàng nhìn cô.

Nhã Lý như bị ai đó đổ lên người một gáo nước lạnh. Thì ra trước giờ chỉ là một mình cô tự đơn phương tự suy diễn. Thì ra trước giờ chỉ là có mỗi cô đang đóng phim trong đoạn tình hai người. Thì ra trước giờ trong lời nói của anh luôn có ngụ ý, nhưng không phải dành cho cô, là dành cho cô gái ngồi trước mặt này. Tim cô như bị đâm một nhát thật sâu. Sâu đến không thể rút ra. Khuôn mặt cô hơi tái nhợt, thật gắng gượng mới nở được nụ cười yếu ớt tràn đầy vẻ đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tổng, Em Không Dám!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.